

DE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.

N.Z. VOORBURG WAL 262

TEL. INT. 33170 GIRO 97946

HUISARREST VOOR BAAS EN HOND

(Foto M. G. M.)

„Diepe kniebuiging,
armen vóór”

Keuken- gymnastiek

Het keuken-personeel van een der grootste Berlijnsche hotels heeft goed begrepen, dat het, om smakelijke maaltijden voor de gasten te kunnen bereiden, zelf in prima conditie moet verkeren. Want het koksleven stelt hoge eischen aan gezondheid en gestel. Daarom

Met pannen en potlepels gewapand voeren de koks hun rhythmische oefeningen uit.

Voor sommige dames - die immers graag slank blijven - is een beetje beweging wel noodig.

verzamelen de spijzen-bereiders en hun mannelijke en vrouwelijke assistenten zich iederen morgen op het plat-dak van het hotel en voeren er met veel enthousiasme een serie lichaams-oefeningen uit, welke hen fit moet houden voor den ongetwijfeld zwaren arbeid, welken zij tot in den nacht moeten verrichten.

Romp-oefeningen van de keukenprinsessen.

De Vliegende Familie gered

Het avontuur, waarin de Amerikaansche olieer Hutchinson niet slechts zichzelf en zijn helpers, maar ook zijn vrouw en beide kinderen waagde door zijn oceaanolucht, vond reeds een weinig sympathiek onthaal bij publiek en autoriteiten zoodra het plan daartoe bekend werd. Wat gevreesd moest

Het wrak van Hutchinson's machine The Flying Family, zooals zij door den storm werd neergesmeten te midden der ijsbergen.

Op vijftig mijl afstands van de kleine Groenlandsche haven Angmagssalik, niet ver van de Groenlandsche kust, vond Lord Talbot de verkleumde luchtreizigers. Het mocht gelukken alle vier in de kleine reddingboot behouden op het schip te brengen.

worden, is dan ook gebeurd en toen in de wateren der ijszee ter hoogte van Groenland Hutchinson's machine verongelukte, werd het geheele gezin aan het verdrinkingsgevaar en aan de folterende koude blootgesteld. Gelukkig heeft nog tijdig de Lord Talbot de ongelukkigen weten te redden, zoodat de kinderen, die door hun ouders zelf aan den dood ten prooi waren geboden, nog in het laatste oogenblik aan diens greep werden ontrukkt. Blijkens de berichten heeft de „sportieve” heer Hutchinson van dit avontuur en van zijn ongeluk maar bitter weinig geleerd.

De gevlogene hebbende familie met haar assistenten op de brug van de Lord Talbot.

De bemanning van de Lord Talbot onderzoekt een der drijvers van het verongelukte watervliegtuig.

De Wijnkeurders van Mainz

De aardige meisjes van Mainz, die met z'n allen een half glas „ter keuring” krijgen.

De keurder brengt zijn stem uit.

Op plechtige wijze wordt de naam van den kampioen-keurder bekend gemaakt.

koopers en handelaren na het binnenhalen van den druivenoogst bijeen kwamen om zaken te doen, en waar voor vaak fantastische bedragen wordt omgezet. De wereld is nu eenmaal dorstig.

Indien men de Zuid-Duitsche mentaliteit, welke hemelsbreed verschilt van de stroeve Pruisische, kent, zal het niet verwonderen als men verneemt dat de jaarlijksche groote wijnmarkt, die in de maand September pleegt gehouden te worden, niet een zakelijke „beurs” is, maar meer heeft van een groot volksfeest.

Op den vastgestelden dag blijft geen besje achter haar spinnewiel, maar de heele bevolking van Mainz loopt uit, om den feestelijken optocht te zien, waarin de met het edel druivensap gevulde vaten worden rondgereden en naar het raadhuis worden gebracht. De deelnemers aan dezen vroolijken ommegang zijn in prachtige costuums gestoken, gelijk hun voorouders ze voor eeuwen droegen, en zijn zich terdege van hun waardigheid bewust.

Het eigenlijke feest bestaat in een „proefwed-

De oude, liefelijke stad Mainz, aan de gelijknamige rivier gelegen, is sinds honderdtallen van jaren het middelpunt van den Duitschen wijnhandel. Wel zijn er beroemde wijnmerken, die aan schild en schutse van andere steden en natuurlijk ook aan hun qualiteit een faam danken, welke tot ver over de grenzen van „das grosse Vaterland” reikt. Mainz was en bleef de plaats, waar

Heele bijzondere en dure wijnen dragen de landlieden zelf naar de stad.

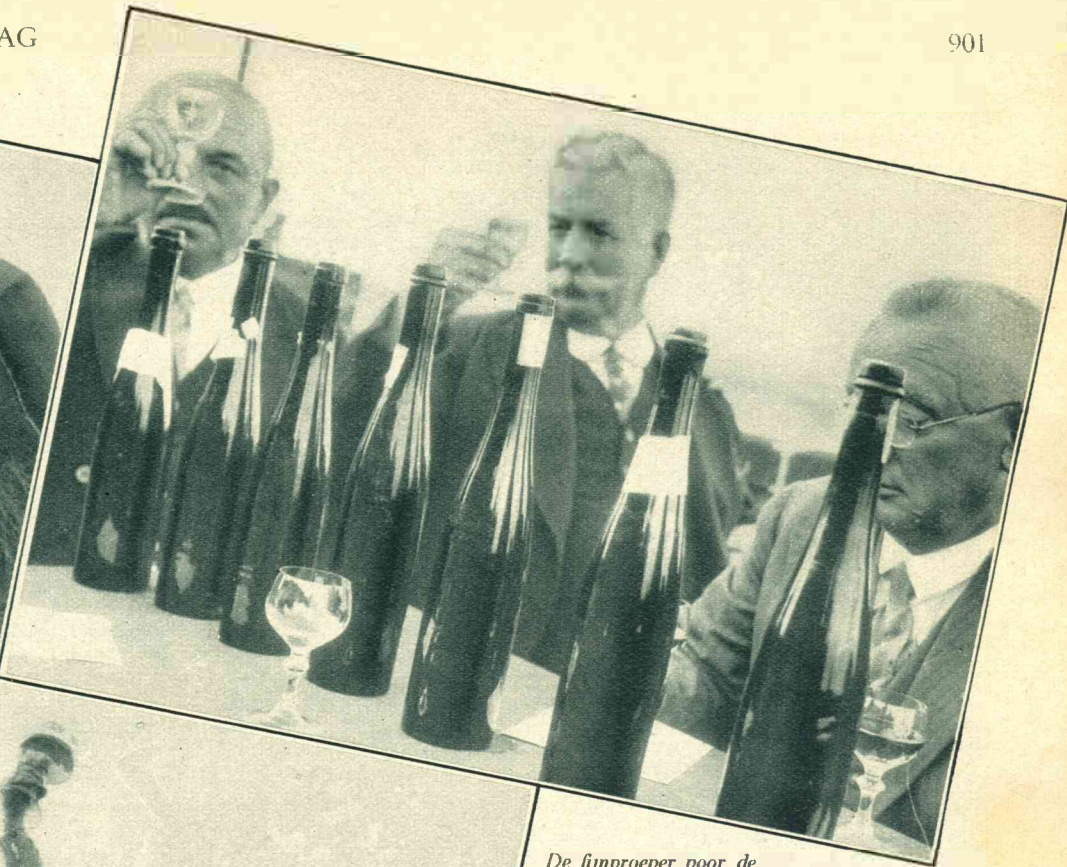

De ware keurder herkent zijn wijn aan den reuk.

strijd". De deelnemers hieraan, die natuurlijk kenners van reputatie moeten zijn, moeten uit zeven verschillende jaren en merken een keus doen. Deze keus dient niet om den besten wijn, maar wel om den besten kenner aan te wijzen, met andere woorden, de bedoeling is van ieder der zeven wijnen nauwkeurig het soort en, wat moeilijker is, het jaar van den oogst op te geven.

De deelnemers moeten nogal eens „overproeven” om zeker van hun zaak te zijn; daarna vullen zij een soort stembiljet in, hetwelk plechtig in een bus wordt gestoken. De man die wijnen en jaren het beste gesorteerd heeft, krijgt een diploma.

Hoewel er aan het proeven weinig te zien is, is

De fijnproever voor de zeven flesschen, waarvan het etiket is overplakt.

er toch steeds een menigte van ongeveer achtduizend personen bij tegenwoordig. Maar alleen zij, die dichtbij staan, kunnen genieten van de verrukkingen, die zich bij iedere nieuwe proef op het gelaat van den deelnemer weerspiegelen.

Tot een algemeene drinkpartij ont-aardt het feest echter nooit, daarvoor is het aantal deelnemers te gering. Het geheel heeft een folkloristisch karakter en geen Mainzer heeft reden tot ergernis.

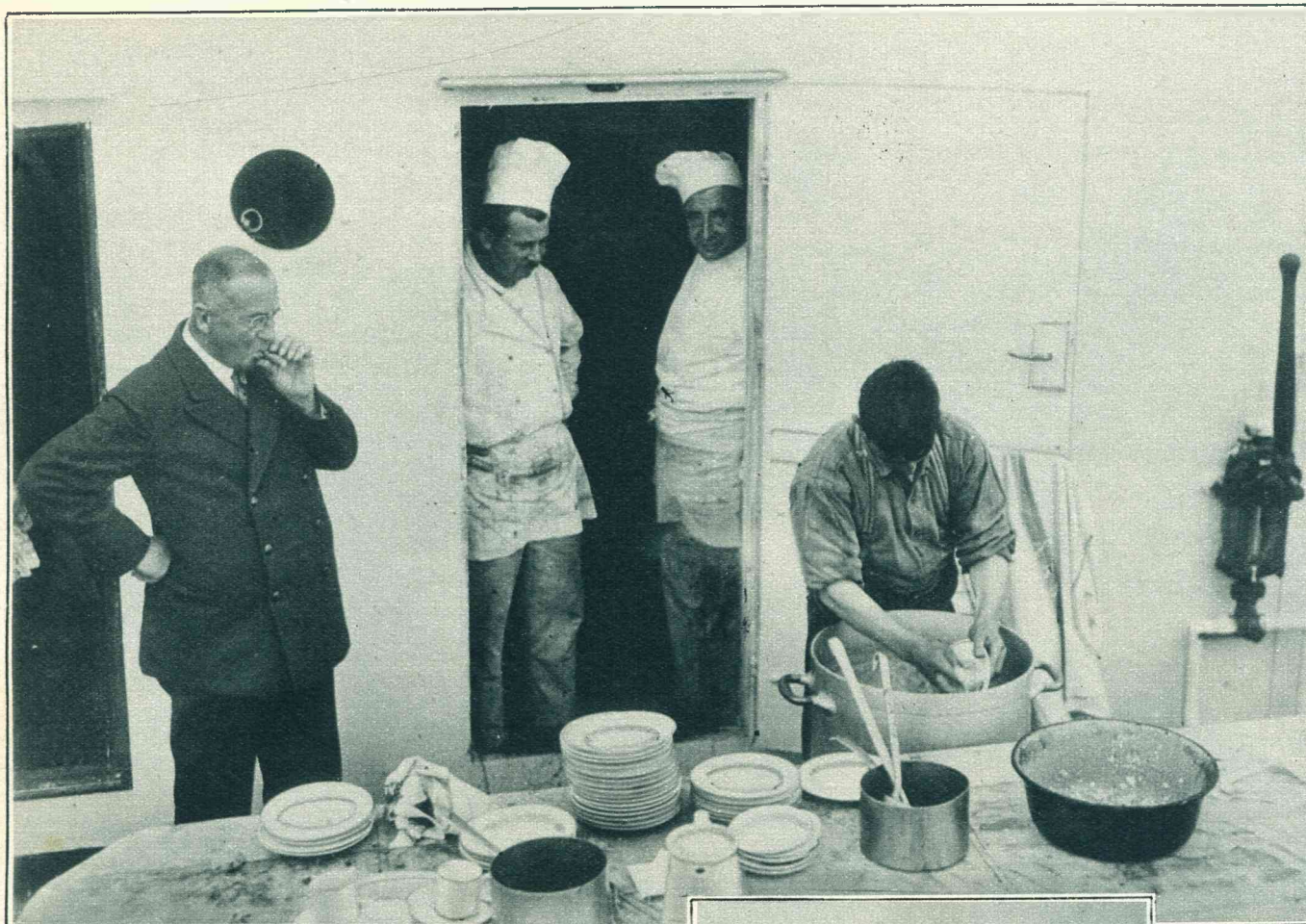
Een vroolijke wijnbouwer uit dezen feeststoet.

„Dat mijntje ken ik.”

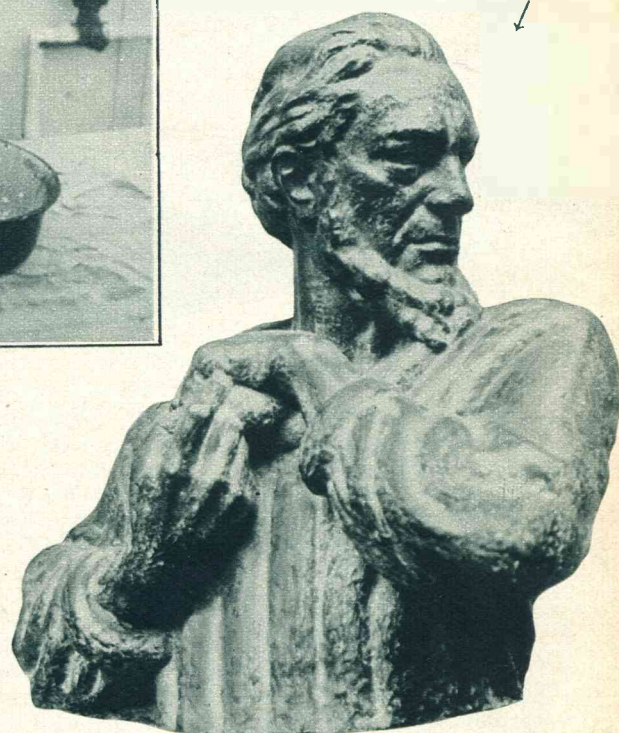
De fusten worden in optocht naar het Raadhuis gereden.

Bij de proefvaart van het motorschip „Trondanger” van de Ned. Scheepbouwmaatschappij kwam een versteking te voorschijn. Onder het wakend oog van directeur Goedkoop moest hij de borden wasschen.

VAN Hier EN Daar

In het Stedelijk Museum te Amsterdam is een tentoonstelling geopend van Joego-Slavische kunst. Zelfbeeltenis van den beeldhouwer Rosanditch.

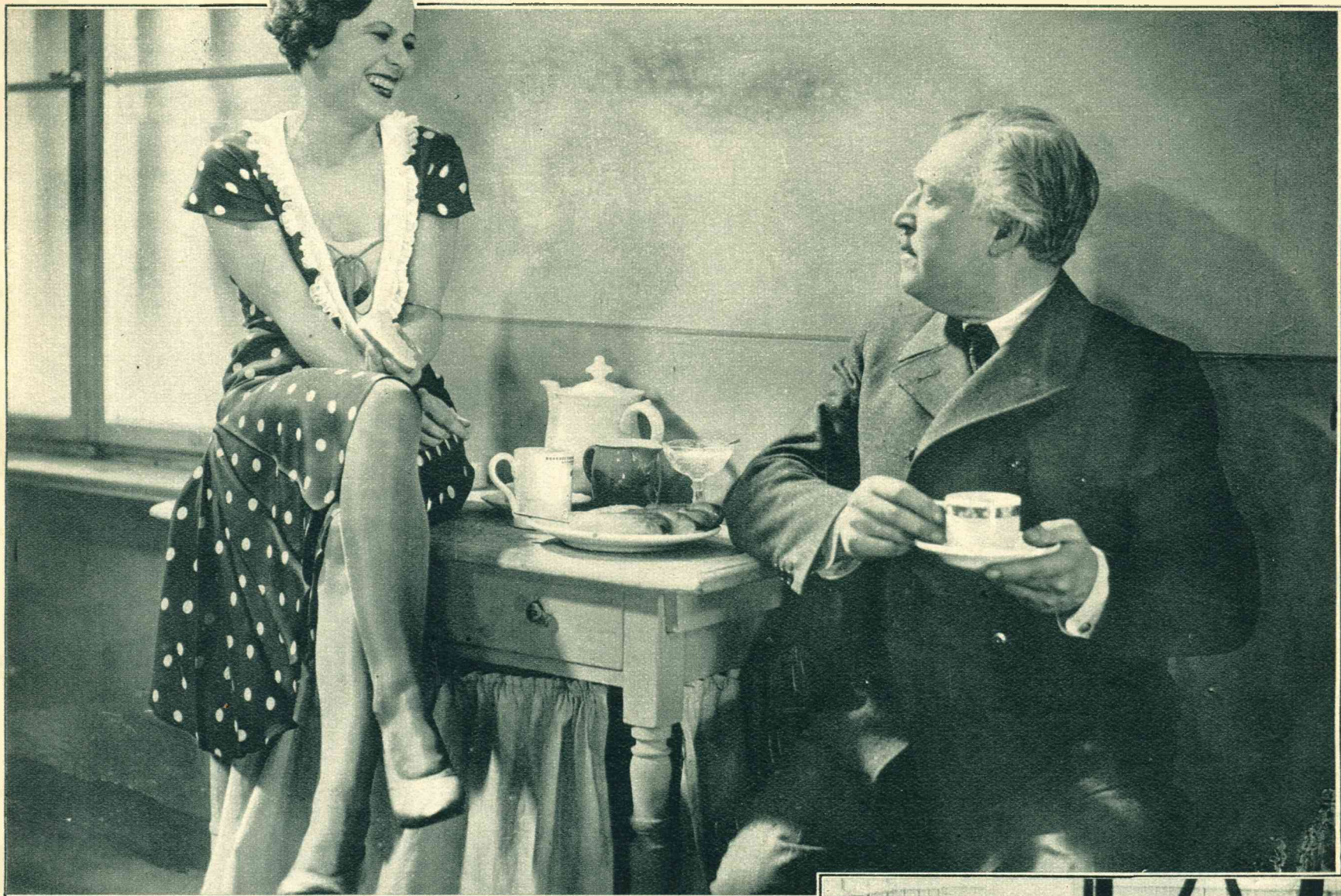
Te Hilversum werden bij gelegenheid van een gemoderniseerde opvoering van „Mariken van Nimwegen” maskerdansen door Florrie Rodrigo uitgevoerd. Het masker: de inkeer.

Twee garnalenvissers uit Zandvoort kwamen tengevolge van het ruwe weer op zee om 't leven. De boot dreef zonder bemanning aan strand.

Een aardig moment. De begroeting van H.K.H. Prinses Juliana door twee kleine meisjes bij gelegenheid van de ingebruikneming van het nieuwe raadhuis te Katwijk.

De automobielfabrikant Martin (Werner Krauss) bij de eerste ontmoeting met haar, die later zijn tweede vrouw zal worden.

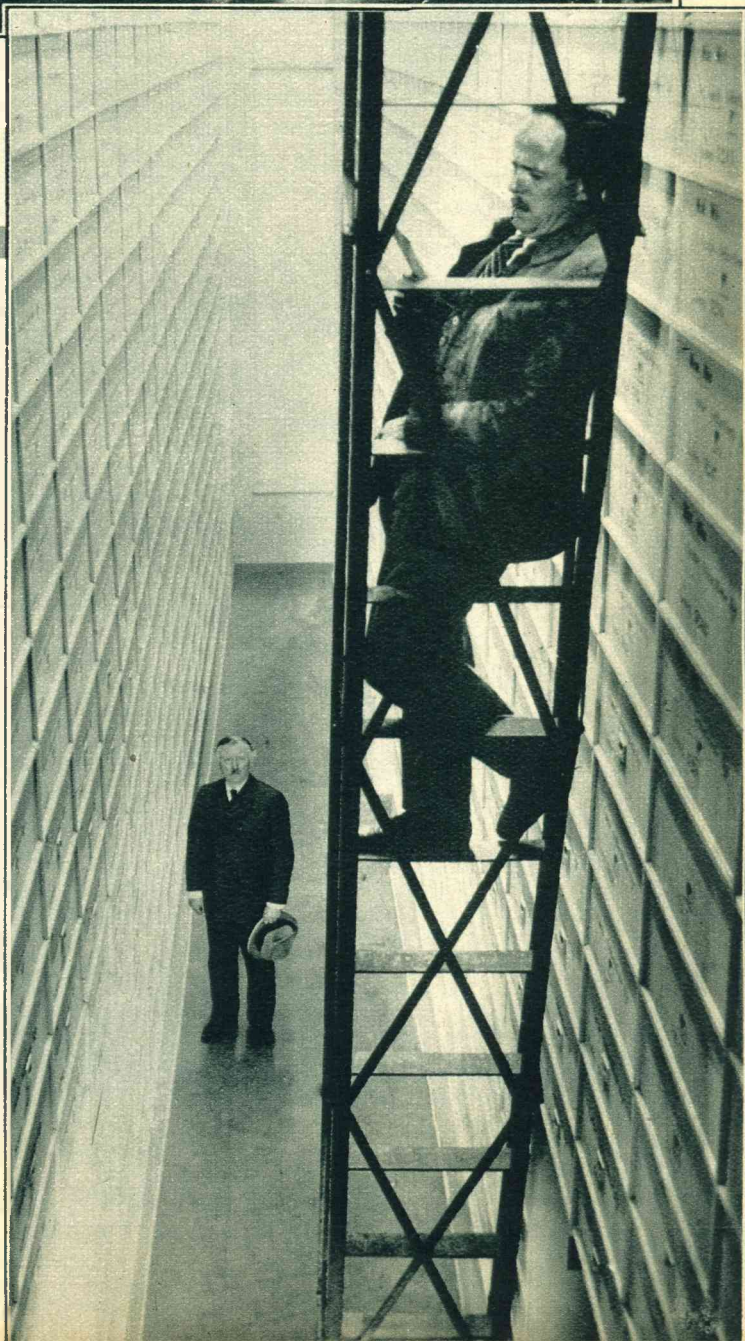
Een Mensch zonder naam

In 'n machinefabriek, ergens ver weg in Rusland, werkt een geniale onbekende. Niemand weet zijn naam of vaderland; hij is een der velen, die tengevolge van den wereldoorlog hun geheugen verloren. Echter, door een toevallige ontmoeting komt de onbekende te weten, dat hij uit Berlijn afkomstig is. Hij reist er heen, en komt er achter,

wie en wat hij eigenlijk is. Doch nu beginnen de moeilijkheden eerst recht. Hij moet n.l. bewijzen, dat hij de doodgewaande is. Dit gelukt hem niet. Want zijn vrouw, zijn dochter, zijn beste vrienden weigeren hem te herkennen. Dan besluit de man zonder naam een nieuwe „van" aan te nemen — en tevens 'n nieuw leven te beginnen. In deze spannende, goed gespeelde Ufa film vervult Werner Krauss op de hem eigen uitstekende wijze de titelrol, voortreffelijk geassisteerd door enkele mindere goden.

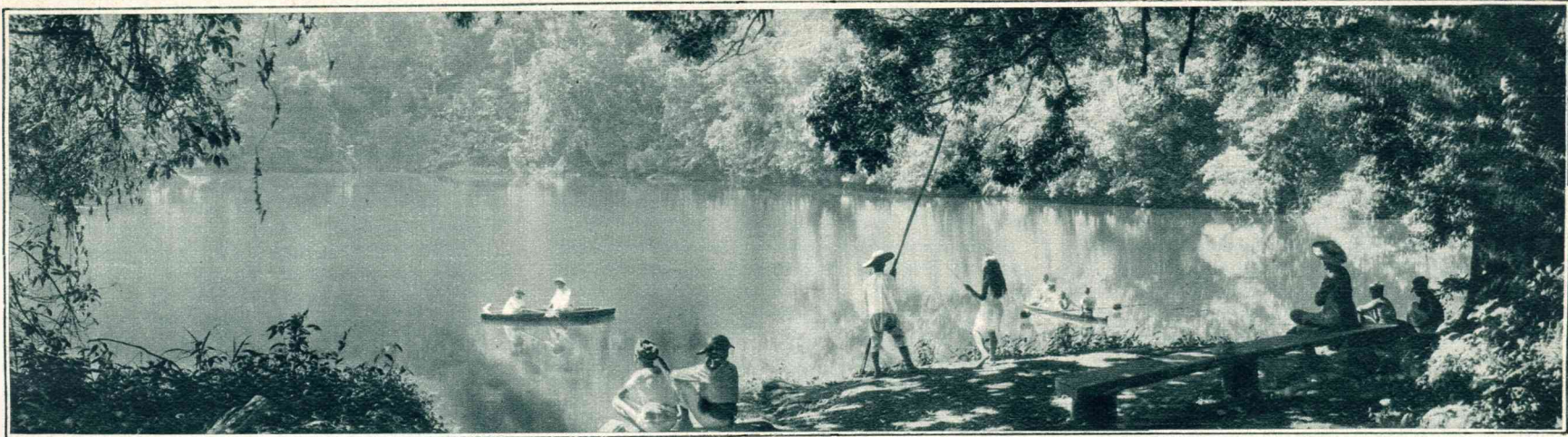
Conferentie aan het staande buffet.

In de geveldige kartotheek van den Burgerlijken Stand komt de onbekende zijn naam en afkomst te weten.

TOOVERSLOT, *een indrukwekkende stemmings-foto uit het Mesocco-dal in Zuid-Zwitserland.*

Javaansche vulkanen. — Telaga-warna, het kratermeer op den Megamendoeng in de Preanger.

Krankzinnig verklaard

DOOR Mrs. BAILLIE REYNOLDS

Hij had maar weinig tijd nodig, om zijn bezoeker de feiten mee te deelen. Sir Urban, die nauwelijks een behoorlijk motief had kunnen vinden voor zijn bezoek, toonde de grootste belangstelling, toen hij hoorde, wat dokter Ramsay hem te vertellen had.

Hij voelde zichzelf bij beurten heet en koud worden. De poppen waren leelijk aan 't dansen. Niet alleen de stiefmoeder, maar zelfs mevrouw Anwyl, de onverzoonlijke vijandin van Ullathorne, was op het oorlogspad. Nu hing alles af van het tooneel-speelsterstalent van Ella. Zijn hart, dat niet gewend was, snel te kloppen, scheen in zijn borst om te keeren, terwijl hij luisterde. Hoe zou hij haar een minuut alleen kunnen spreken — één minuut, om haar te waarschuwen?

Dr. Ramsay kwam hem, zonder het te weten, te hulp.

„Ik zal haar hier in de kamer laten komen,” zei hij. „Houd jij haar dan zolang bezig, dan haal ik die dame, die haar zien wil. Een echt gehaaid vrouwspersoon!”

Sir Urban onderdrukte een huivering, toen dit beeld van zijn toekomstige schoonmoeder hem voor oogen werd gesteld.

„Dat vind ik uitstekend,” antwoordde hij. „Als je de nadering van den vijand een paar minuten kunt uitstellen, zal ik eens kijken, hoe de patiënt me overdag lijkt, zonder de schittering van een baljapon.”

Terwijl dokter Ramsay naar de telefoon ging, en een verpleegster order gaf, juffrouw Esdaille beneden te brengen, zat Palgrave zich te verbazen over zijn eigen ontroering. Het kostte hem groote moeite, in de korte minuten van afwachting zijn zelfbeheersching te bewaren.

Bang en verschrikt kwam Ella, in een witte zomerjapon, binnen. Haar oogleden waren rood van het schreien. Ramsay had juist snel uitgelegd, waarom zij naar haar kamer was gestuurd. Zij scheen te meenen, dat zij geroepen werd, om een terechtwijzing in ontvangst te nemen. Er kwam een vreemde schittering in haar oogen, toen zij den baronet zag.

Ramsay deelde haar kort mee, dat er iemand was, om haar te bezoeken, en ging de kamer uit, om mevrouw March te roepen.

Tijd voor inleidingen was er niet. Palgrave moest aanstonds met de deur in huis vallen.

„Ella,” zei hij met zachte maar heldere stem — en hij zag haar beven, toen zij dien naam hoorde — „ik heb maar een oogenblikje tijd, om je te waarschuwen. Er staat je een zware beproeving te wachten. Je stiefmoeder is hier, met een machtiging van mevrouw Anwyl, om je te bezoeken. Nu zal alles van je tooneelkunst afhangen — niet alleen voor jezelf, maar ook voor Ullathorne, voor die ongelukkige Daphne Esdaille, en voor . . . mij. Als je tekort schiet, zijn we verloren.”

Hij hoorde haar langzaam den adem inhalen, en

voelde, dat zij bang was voor een valstrik. In zijn dringende bezorgdheid knielde hij naast haar neer, en legde zijn hand over de hare.

„Ik geef je mijn eerewoord, dat ik niet probeer, je te vangen,” zei hij. „Zooals ik 't zeg, is 't de waarheid. Je zult wel gemerkt hebben, dat ik op den avond van het bal je geheim al doorzien heb. Na dien tijd heb ik haar gezien, je dubbelgangster — Daphne Esdaille . . . Ullathorne is mijn vriend. Hij heeft met vuur gespeeld — een ontzettende risico op zich genomen; nu zit er niets anders op, dan met grooten bluff vol te houden — vol te houden door dik en dun. Zou je 't kunnen? Geloof je me?”

Zij slaakte een diepen, snikkenden zucht, als iemand die een zwaren last neerlegt.

„Dus je weet het? Je weet alles?”

„Alles. Ik waag het er óók op. Ik geloof, dat ik me op het oogenblik medeplichtig maak aan een strafbaar feit. Ik zou 't voor niemand doen dan voor jou, Ella — niet eens voor Ullathorne, al heeft hij ook met de beste bedoelingen gehandeld. Hij zou er den last van kunnen krijgen, zonder dat ik ook maar iets waagde. Maar voor jou, omdat ik je . . .”

Tot zijn eigen verbazing en ergernis kon hij niet verder spreken. Hij moest opspringen en naar 't raam gaan, om zijn keel te schrapen en zijn kalmte terug te vinden. Toen schoot hem eensklaps iets te binnen. Hij haalde een papier uit zijn zak.

„Luister eens goed,” zei hij, tot haar terugkeerende, „als het lukt, als je je rol vol kunt houden vandaag, zal ik je moeten schrijven. Ze lezen hier alle brieven, die in- en uitgaan; dat is een noodzakelijke voorzorgsmaatregel. Op dit papier staat een eenvoudig geheimschrift, dat er heelemaal niet als een geheimschrift uitziet. Bewaar het, bestudeer het, lees alles, wat ik je schrijf, volgens die methode, en antwoord op dezelfde manier.” Zijn stem had nu weer meer vastheid. „Meer kan ik op 't oogenblik niet zeggen, want we hebben alle twee al onze zelfbeheersching, al onze koelbloedigheid nodig, om deze verwikkeling tot een goed einde te brengen. Zou 't gaan? Zou je 't kunnen?”

Zij nam het papier aan, vouwde het langzaam op en verborg het tusschen haar kleeren. Toen zag zij hem aan, met één helderen blik. Haar stem verbrak daarna de stilte, alsof zij een plechtige gelofte aflegde. „Ik zal het doen,” zei ze.

Toen zij die woorden gesproken had, deed dokter Ramsay de deur open, en mevrouw March stapte naar binnen. Palgrave had nauwelijks den tijd, om zijn plaats bij den haard weer in te nemen.

De bezoeker zag een meisje in 't wit, dat haar

kapsel heel anders had opgemaakt, dan (Slot) Ella dit gewend was. Dit meisje zat met gebogen schouders, het hoofd een beetje naar omlaag en keek tusschen haar wimpers door, zenuwachtig, bijna loerend. Zij liet haar blik een paar seconden op mevrouw March rusten, maar haar gelaatsuitdrukking van knorrige verlegenheid veranderde niet. „Juffrouw Esdaille, kent u deze dame?” vroeg dokter Ramsay.

De handen van het meisje begonnen zenuwachtig te wringen en te trekken. Zij sloeg haar oogen op om de verbaasde mevrouw March aan te zien met een blik van bijna vinnigen afkeer.

„Ik geloof 't wel,” zei ze zacht.

„Geloof u van wel?” riep de dokter uit. „Wilt u me dan zeggen, wie 't is?”

De patiënt echter begon zenuwachtig te snikken.

„Hoe kan ik nu weten, wie 't is? U zegt aldoor, dat ik menschen ken, als 't heelemaal niet waar is,” klaagde ze. „'t Is zeker een oppaster, die net wil doen, of ze 't niet is — dat doen ze zoo dikwijls . . . net als . . .” Zij zweeg en bracht haar handen naar de keel — het gewone angstige gebaar, dat de dokter zoo goed kende.

„Ik begrijp er niemendal van,” zei mevrouw March weifelend. „Ze lijkt op mijn Ella — je zou kunnen zeggen als twee druppels water . . . maar . . .”

„Weet u 't niet zeker?” viel dokter Ramsay haar in de rede. „Kunt u, als bloedverwant, niet stellig verklaren, dat dit uw dochter is?”

„N-nee; dat zou ik heusch niet kunnen, tenminste niet zeker. Haar stem is anders, en haar manieren, als u me begrijpt — die zijn ook anders.” „'t Is wel heel eigenaardig,” merkte sir Urban op, zijdelings kijkend naar de kleine zenuwachtige handen, met ringen bedekt, die een klein wit zakdoekje op haar schoot uitspreidden.

Dokter Ramsay fluisterde mevrouw March toe: „Dat doet ze den heelen dag. Om haar hoofd op te vangen, als 't er af valt. Ze denkt, dat haar hoofd los zit.”

„Goeie genade! Nee, 't is vast Ella niet!” mompelde de vrouw verslagen.

„Zooals ik zooveen zei,” ging de baronet rustig voort, „'t is een heel eigenaardig geval — toevallig ben ik de eenige persoon, die er met volle recht over oordeelen kan. Ik weet heel zeker, dat dit juffrouw March niet is.”

„Weet u dat zeker?” vroeg de vrouw, hem verbaasd aankijkend.

„Ja,” zei hij, „om de eenvoudige reden, dat ik juffrouw March nog maar een paar dagen geleden gezien en gesproken heb.”

„Is 't warempel?” riep mevrouw March, bevend van opwinding. „Vertelt u me maar alles! Ik kan er tegen!”

„Dat zullen we hopen,” antwoordde hij hoffelijk. „Ik zal 't u zonder verderen omhaal zeggen. Juffrouw March en ik hebben ons verloofd. Zij was heelemaal niet sterk, toen wij ons verloofden, en

toen heb ik haar naar een rustig plekje buiten gestuurd, om kalm bij te komen. Wij wilden ons engagement nog niet bekend maken, en ik zou 't nu óók niet gedaan hebben, als dit eigenaardige geval er niet was. 't Is maar een geluk, dat ik vandaag juist hier ben gekomen, is 't niet?"

Mevrouw March stond met een open mond en een rood gezicht te kijken.

„Verloofd! Mijn Ella!" riep ze uit. „Wie bent u dan, als ik 't vragen mag?"

Dokter Ramsay had zonder erg den heelen tijd het visitekaartje van Urban in de hand gehouden. Nu reikte hij het de opgewonden dame toe.

„Sir Urban Palgrave! En u wilt met haar trouwen?" riep ze uit, op een toon van: „heb nu 't hart eens, dat je 't niet doet".

„Ik hoop inderdaad, haar man te worden — zoodra 't me mogelijk zal zijn, een beetje vacantie te nemen," antwoordde hij. „Ik ben hier kort geleden op een soirée geweest, die dokter Ramsay gaf. Toen heb ik deze jongedame gezien, en ik ben, evenals u, geschrokken van de ongelooflijk groote gelijkenis. Had uw man soms bloedverwanten, die Esdaille heetten, zoover u weet?"

„O ja, dat klopt; Ella's moeder was een Esdaille," gaf de verbaasde vrouw ten antwoord. „U dacht zeker, dat er toch iets moest zijn, om zoo'n gelijkenis te verklaren, is 't niet?"

„Ja," zei Palgrave; en peinzend ging hij voort: „maar toch zijn de verschillen nog sterker. Ik voor mij zou tenminste nooit deze jonge dame kunnen houden voor 't meisje, dat ik een paar dagen geleden gezien heb."

„Dat komt natuurlijk van 'r ziekte — 't arme schaap!" zei mevrouw March; en bij die uiting van medelijden brak het meisje in een zacht, hysterisch gesnik uit.

„Ik zal haar weg moeten brengen, als u tot een besluit gekomen bent," zei de dokter bezorgd. „Deze jonge dame, juffrouw Esdaille, bezit een groot fortuin, moet u weten, en we hebben goede hoop op haar volledig herstel. Ze was goed op streek — maar u bent de eerste bezoeker, die ze gezien heeft, en 't lijkt me nogal weerd..."

„Brenghet u haar maar weg," antwoordde mevrouw March, die nu het hoofd vol had met heel andere dingen. „Ik ben meer dan tevreden, als u 't weten wilt. Ze heeft niet half zooveel pit als mijn Ella. Vindt u Ella geen pittig meisje, sir Urban?"

„Ja zeker, mevrouw March! Een kranig meisje zelfs!"

„Dat heeft u zeker zoo aangetrokken!"

„Dat zal wel."

Hij deed de deur dicht achter den vertrekkenden dokter Ramsay, die met vriendelijke woorden de snikkende juffrouw Esdaille trachtte te kalmeeren.

„Wanneer hebt u 't eerste kennis met haar gemaakt?" vroeg de nieuwsgierige vrouw.

„Toen zij tooneel speelde," antwoordde hij kortaf. „Laten we nu nog iets afspreken, mevrouw March. U zult mevrouw Anwyl op de hoogte moeten brengen met den uitslag van uw bezoek. Ik ben bang, dat het haar nogal zal teleurstellen, dat juffrouw Esdaille zoo weinig vooruitgaat — maar 't gaat in die gevallen altijd met vallen en opstaan, ziet u. Ze is vandaag toevallig van streek gebracht, zooals de dokter me vertelde. Ik bedoel niet door u! 't Trof ongelukkig — 't was net gebeurd, voordat u kwam. U zult het wel zoo gunstig mogelijk willen voorstellen, is 't niet?"

Zij beloofde hem dit zoo beleefd mogelijk.

„En vertelt u me nu eens — waar is mijn dochter op 't oogenblik, sir Urban?"

Hij had zich op die vraag voorbereid.

„Om u de waarheid te zeggen, weet ik 't niet precies," antwoordde hij. „Ze heeft een verpleegster bij zich, ziet u, en die zei, dat ze ergens anders heen wou, omdat de lucht niet versterkend genoeg was, dus op 't oogenblik kan ik u niet precies zeggen, waar ze zijn. Maar u hebt nu mijn kaartje. Zoodra ik 't adres zelf weet, zal ik 't u ook laten weten. Wat ik zeggen wou — als u soms een beetje in geldverlegenheid zit...? Ik heb er op aangedrongen dat juffrouw March een rustkuur doet, in plaats van weer aan 't werk te gaan, dus is 't mijn plicht te zorgen, dat u er geen schade bij lijdt. Misschien kunt u eens bij me thuis aankomen, dan zullen we eens kalm over geldzaken praten. Ik kan de familie van mijn verloofde natuurlijk niet in de zorg laten zitten." Hij had zich naar haar toe gekeerd en keek haar heel strak aan. „Maar daar

staat natuurlijk tegenover," zei hij nadrukkelijk, „dat u van niemand anders geld of iets dergelijks moogt aannemen. Ik wil niet hebben, dat u in relatie blijft met die mevrouw Anwyl, want ik weet, dat zij gedeeltelijk aansprakelijk is voor den slechten gezondheidstoestand van juffrouw Esdaille. Als u haar rapport hebt gedaan van uw visite hier vandaag, moet u verder heelemaal niet met haar omgaan. Dat zeg ik u in uw eigen belang. Het is een gevaarlijke kennis. Begrijpt u me?"

Mevrouw March keek hem sluw aan. Haar hoofd stond op één oor, en zij was allesbehalve prettig om aan te zien.

„Er is één ding, waar ik van kind af aan altijd oog voor gehad heb," zei ze, „en dat is mijn eigen belang. Als u met Ella trouwt, heb ik met u te maken, en niet met mevrouw Anwyl."

HOOFDSTUK IX DE BEVRIJDING.

Tien dagen later was het marktdag in het aardige stadje Harbury, dicht bij het Tehuis aan de Greenwood-laan.

Het roezige verkeer in de straten vormde een vroolijken achtergrond voor de tentjes met fruit, speelgoed en bloemen en allerlei andere artikelen.

Over het marktplein kwam een auto — gesloten, ondanks de warmte van den zonnigen Septemberdag — die staan bleef voor een fruitstalletje.

In den auto zat een verpleegster in uniform, en een patiënt — juffrouw Esdaille — die in zooverre als genezen werd beschouwd, dat 't veilig werd geacht, haar onder geleide van een zuster te laten uitgaan.

Beiden stapten uit den wagen en begonnen ruime inkoop te doen. Juffrouw Esdaille had overvloedig zakgeld, en had er plezier in, geschenken te geven aan de verpleegster — vooral aan haar gezellin zuster Forbes, op wie zij zeer gesteld was.

Opeens klonk er, van den anderen kant, een schreeuw over de markt. Een ongeluk! Een vrouw gilte en de menschen begonnen te hollen. Een man, die midden in het gedrang der menigte was geweest, worstelde zich naar buiten, om de verpleegster te bereiken.

„Zuster!" riep hij. „Kunt u niet even helpen? Een man gewond — hij bloedt! Er is geen politie te zien! Geen mensch weet, wat hij doen moet!"

„O zuster Forbes, laten we toch gaan!" riep Daphne uit.

„Jij niet, kindlief," zei zuster Forbes. „Stap gauw weer in den auto en blijf kalm zitten. Eventjes maar. Barnes zal op je passen — dan loop ik gauw even over."

Zij zette haar patiënt in den wagen en deed het portier dicht — toen rende zij het plein over en verdween in de dichte menigte.

De chauffeur stond naast zijn wagen, met den rug naar het raampje. Zijn aandacht werd voor het oogenblik geheel in beslag genomen door een grooten wagen met vee, die van achter genaderd was, en een snelle bocht had moeten nemen, om den stilstaanden auto te ontwijken.

Ella keek naar hem, en toen zij zag, dat hij in 't geheel niet op haar lette, deed zij onhoorbaar het portier aan den anderen kant open en stapte op het trottoir. Snel deed zij een paar stappen terug, naar 'n anderen gesloten auto, die achter den haren stond, maar naar den anderen kant gewend. Daar glipte zij in, het portier ging dicht en weg waren zij, zonder ook maar door iemand van de landelijke bevolking opgemerkt te worden — want allen gingen op in de ongewone opschudding aan den overkant.

De auto verliet het marktplein, door den eersten hoek naar links om te slaan; hij bleef een eind die richting volgen, ging toen den eersten weg rechts, keerde terug, reed langs het stadje naar het zuiden, en bereikte een tiental mijlen verder den grooten weg naar Londen.

Het was een gewone taxi uit Londen — maar de tweede inzittende was sir Urban Palgrave. Toen zij in de open vlakte waren, keek het meisje in de oogen van den man, die zich tot haar verloofde verklaard had.

De deur van mevrouw Anwyl's zitkamer in hotel Gravenhof werd opengegooid en Pallant trad binnen.

„Lieve hemel, wat is er aan de hand?" was zijn groet. „Je hebt al driemaal opgebeld, zeggen ze."

„Je opgebeld? Ja natuurlijk — jij bent nooit waar iemand je noodig heeft! Ik heb nieuws — ernstig nieuws. Ze is weg — Daphne — ontsnapt uit het krankzinnigengesticht! Ze hebben getelegrafeerd. Natuurlijk heb ik je laten roepen. Kun je helpen — heb je een idee — is ze misschien naar jou toe gekomen?" Zij sprak er maar in 't wilde op los, maar de plotselinge donkere blos op zijn gezicht deed haar hart even stilstaan. „Groote hemel!" riep ze. „Misschien weet je 't? Ik ben de bedrogene. Je hebt haar weggehaald — haar ergens verstopt! Spreek op — heb je haar getrouwd?"

„Muriel," stotterde hij, „zeg toch niet zulken onzin! Ik heb niet 't flauwste idee, waar je 't over hebt!"

Hij veegde zich het voorhoofd. De beschuldiging, die zij had uitgesproken, kwam te dicht bij zijn eigen verlangens, om hem onverschillig te laten. Muriel wist niets van zijn geheime bezoek in de Greenwood-laan — wist niet, welke ontroering hij daar gevoeld had bij 't aanschouwen der bloeiende schoonheid van het meisje, dat zijn vrouw had kunnen zijn — als zij er niet geweest was. Hij had inderdaad het voornemen gekoesterd, dat zij hem nu toedichtte — haar te bedriegen, en Daphne zonder haar medeweten te trouwen... als Daphne zelf hierin toestemde.

Bevend van opwinding las Muriel hem het lange telegram voor.

„Daar! Nu weet je precies zooveel als ik. Spreek op! Wees geen lafaard! Is ze bij jou?"

„Nee," zei hij langzaam; „nee, dat is ze niet. Ik wou maar, dat 't waar was. Daphne mag zijn, wat ze wil, maar 't is geen helleveeg, en dat zul jij worden, Muriel, als je niet heel erg oppast."

Zij zat hem aan te staren, bleek als de dood. „Hugh!" Zij kon haar ooren niet gelooven. Het was de eerste keer, dat hij op zulk een toon tegen haar had durven spreken. Hij stond haar knorrig aan te kijken, met een strakken trek om den mond.

„We hebben dat arme kind afschuwelijk gemeen behandeld!" mopperde hij. „We hebben niet eens 't kleine beetje fatsoen gehad, om ons ordentelijk te gedragen onder haar eigen dak. Dat is om gek van te worden — ik laat me hangen als 't niet waar is. Maar ze is niet krankzinnig — nee — en ze is 't nooit geweest ook!" Hij lachte op een onaangename manier. „Ze is tenminste slim genoeg geweest, om er tusschen uit te komen."

„Hugh!" zei ze weer, bijna fluisterend. En toen, met aangroeienden hartstocht: „Wil je zweren? Kun je er een eed op doen, dat ze niet bij jou is — dat je niet weet, waar ze is?"

„Ik wil er een eed op doen, dat ik wou, dat ik wél wist, waar ze is," gaf hij onmiddellijk ten antwoord. „Jij kunt 't beter weten dan ik — jij of je spion, mevrouw March."

Zij gaf een zachten uitroep.

„Mevrouw March! Misschien weet die 't! Of die man, die dokter, waar ze zoo trotsch op is — die baronet, die met haar dochter wou trouwen! Ik zal naar haar toe gaan... ik wil tenminste iets doen. Hugh, je moet meegaan! Ik kan dien man niet alleen te spreken vragen."

Hij trok de schouders wat strakker.

„Dank je hartelijk," zei hij. „Je lijkt wel gek, dat je 't nog durft te vragen. 't Is jouw schuld, dat onze verloving uit is. Ik heb in de heele kwestie niets te zeggen. 't Is jouw zaak, en als je even nadenkt, zul je begrijpen, hoe verkeerd 't opgevat worden zou, als ik met je meeding."

Zij had altijd geweten, dat Pallant een brunt was — maar voor dien dag was hij tegen haar nooit grof geweest, en ze had gedacht, dat hij dat ook nooit zou kunnen zijn.

Haar hart stond zó in haar te branden, dat zij hem niet dorst te zeggen, hoe zij over hem dacht, en zonder nog een woord te spreken, ging zij de kamer uit, hem daar achterlatend, liet een taxi komen, en ging op onderzoek uit.

Zij ging eerst naar het huis van Palgrave, maar daar trof zij het slecht. Sir Urban was tot twee uur bezet — en dan moest hij weg, voor een ernstige operatie. Hij had order gegeven, dat niemand mocht worden toegelaten, die niet vooruit had afgesproken. Het was voor 't oogenblik zijn laatste dag in Londen. Dien avond zou hij de stad uit gaan, om een korte vacantie te beginnen.

Vandaar repte zij zich naar dokter Ullathorne. Dokter Ramsay had haar verzekerd, dat die niets van het geval afwist; maar zij ging toch maar —

en zij vond het huis gesloten, de praktijk was in handen van een plaatsvervanger, en de man zelf op vakantie.

Wijl zij een eigenaardigen tegenzin voelde, om bij mevrouw March op visite te gaan, begaf zij zich nu naar de voormalige woning van Daphne en haarzelf, en deed navraag bij den portier. Zij had een flauwe hoop, dat het zwakke verstand van Daphne — want dat het zwak was, dat geloofde zij werkelijk — haar gedreven zou hebben naar de eenige plaats in Londen, die zij goed kende. Ook deze poging bleef echter vruchteloos; zij telefoneerde naar Greenwood-laan, of daar ook nieuws was, en toen zij een ontkennend antwoord kreeg, vond zij het te laat, om nog iets te doen, en keerde zij dus naar het hotel terug.

Pallant was daar niet, en zij was te trotsch om hem op te bellen. Zij voelde zich meer dan ellendig en kon niets eten.

Den volgenden morgen voelde zij zich te onwel, om op te staan, maar zij dwong zich met geweld tot handelen, en ging uit, om mevrouw March te bezoeken.

Deze dame zat in volle statie in haar salon, met haar „lieve kind”, dat van haar vroegere ziekte hersteld scheen te zijn, maar niet van haar vrijpostige eigenwijsheid. Zij waren bezig, kleeven te maken voor den huwelijksdag van Ella — maar zij schenen niet heelemaal zeker te zijn van den datum, waarop dat huwelijk zou plaats vinden. „Ze trouwen zeker in Westminster-Abdij?” spotte Muriel, geprikkeld door de onverschilligheid, waarmee mevrouw March haar behandelde.

„Dat zou tenminste niets geen wonder zijn — zoo’n deffige en beroemde meneer als ’t is, vindt u ook niet?” antwoordde mevrouw March onverstoorbaar. „Nee, ’t spijt me wel, maar ik kan u niets vertellen over die arme dame, die zoo erg op mijn Ella lijkt. Ik vond haar erg ziek, en ongelukkig leek ze me ook, dien dag, dat ik haar gezien heb — maar dat heb ik u al verteld, mevrouw.”

Muriel was geslagen. De vrouw had nu klaar-blijklijk al, wat zij wenschte, en was voor geen omkoopning meer vatbaar. Zij vertrok, en ging naar de Greenwood-laan, om nadere bijzonderheden te vragen over de ontsnapping van de patiënt.

Dokter Ramsay, die erg neerslachtig en bezorgd bleek te zijn over het geval, keek eerst verbaasd, en begon toen boos te worden om haar veronderstelling, dat sir Urban Palgrave misschien iets met de verdwijning van het meisje uitstaande kon hebben.

„Ik zou nog eerder aan kapitein Pallant denken,” zei hij droogjes. „Ik vind het heel erg, dat hij zich de vrijheid heeft veroorloofd, op de soirée te komen, zonder dat ik het wist. Ik heb later gehoord, van juffrouw Esdaille zelf, dat hij haar min of meer lastig heeft gevallen, hoewel het engagement verboden was — en ik had toch uitdrukkelijk gezegd, dat u haar geen van tweeën mocht ontmoeten, als ik er niet eerst permissie toe had gegeven.”

Muriel werd doodsblijk. Hij dacht, dat zij in zwijm zou vallen. Toen zij, twee dagen geleden, zoo maar in ’t wilde weg tegen Hugh had gesproken, had zij zelf niet geloofd, wat zij zeide. Maar nu bleek het waar te zijn. Hij was achter haar rug om opgetreden. Hij had tegen haar gelogen. De man, dien zij gemeend had, zoo makkelijk te kunnen bedriegen, was haar te slim af geweest. Dokter Ramsay vermoedde zelfs niet, hoe zwaar hij haar met die mededeeling trof.

Zij heeft zich later nooit kunnen herinneren, hoe zij naar Londen teruggekeerd was, en hoe zij haar hotel had kunnen bereiken. De eerstvolgende dagen waren een donkere leegte voor haar, en toen zij weer geregeld kon denken, was er een verpleegster bij haar, en kreeg zij te hooren, dat zij aan „een ernstigen aanval van influenza” leed.

Een van haar eerste daden, toen zij weer een pen vast kon houden, was, naar kapitein Pallant te schrijven. Het was een kort briefje, met de enkele mededeeling, dat zijn dubbelhartigheid aan het licht was gekomen, en dat zij hem nooit meer wenschte te zien of te spreken.

Zij deed geen verdere navraag naar Daphne, want zij voelde zich verzekerd, dat hij in haar verdwijning de hand had gehad.

Een paar dagen later ontving zij een brief van dokter Ramsay. Lusteloos sneed zij het couvert open.

„Geachte mevrouw Anwyl — U zult reeds vernomen hebben van mijn telefonische mede-

deeling, vier dagen geleden, dat juffrouw Esdaille, naar ik hoorde, gezond en veilig is. Toen ik opbelde, hoorde ik van het hotel-personeel, dat uw gezondheid niet toeliet, te telefoneren of correspondentie te ontvangen, dus heb ik tot heden gewacht, om u eenige bijzonderheden te schrijven.

Hoe het mejuffrouw Esdaille gelukt is, te ontsnappen, is voor mij nog steeds een mysterie, en dat zal het, veronderstel ik, wel blijven ook — want als zij mij de waarheid vertelde, zou zij waarschijnlijk anderen moeten „verraden”, die in het geval betrokken zijn geweest. Een zwakke aanwijzing zie ik in het feit, dat zij en voor de verpleegster, en voor den chauffeur, die ik gemeend heb te moeten ontslaan, betrekkingen heeft gevonden.

Uit haar manier van doen na haar ontsnapping schijnt mij te blijken, dat zij zich in het volle bezit van haar geestvermogens verheugde. Ik meen, dat sir Urban Palgrave, die haar op ons bal heeft ontmoet en met haar danste, reeds toen tot het inzicht kwam, dat zij volstrekt niet krankzinnig was. Hij gaf haar zijn kaartje, gelijk nu gebleken is, en zei haar, dat zij zich tot hem kon wenden om vrienden hulp, als zij ooit in moeilijkheden mocht geraken. Zij is regelrecht naar zijn huis te Londen gegaan, en vroeg hem, te willen bewerken, dat sir Harker Larkin, die haar certificaat geteekend had, en zijn collega dr. Ullathorne haar nog eens ontvingen.

Dit heeft sir Urban weten te bewerken, en naar ik vernam hebben beide dokters haar rondweg als genezen verklaard. Ik was er zelf niet zoo heelemaal zeker van; maar ik ben, op hun uitnoodiging, naar de stad gegaan, ik heb toen de patiënt zelf gesproken, en werd door alle verschijnselen tot de overtuiging gebracht, dat de gedeeltelijke stoornis van haar geest slechts tijdelijk was geweest, en nu tot het verleden behoorde. Juffrouw Esdaille is nu derhalve haar eigen meesteres, en ik heb gaarne mijn zorgen, haar betreffende, overgedragen aan den heer, die zich er uiterst gaarne mee scheen te willen belasten — met de zeer gretige toestemming van de dame zelve. U zult waarschijnlijk begrijpen, wien ik bedoel.”

Met nog enkele technische opmerkingen en den wensch, dat het met haar eigen gezondheid nu weer beter ging, eindigde de brief.

Muriel viel achterover in een toestand van uitputting. De verpleegster gaf haar een teug champagne in, en zij deed haar oogen weer open om een wereld

in te staren, die niets bekoorlijks meer had.

Er lag nog een brief naast haar, en omdat zij niets anders te doen had, sneed zij ook dien open. Het was een mededeeling van de zaakwaarnemers van Daphne, van den volgenden inhoud: aangezien mejuffrouw Esdaille als genezen uit het sanatorium ontslagen was, en zij binnenkort in het huwelijk zou treden, had zij de diensten eener chaperonne niet meer noodig, en zou dus het salaris van mevrouw Anwyl niet meer worden uitbetaald. Mejuffrouw Esdaille had er echter in toegestemd, haar een toelage van vierhonderd pond per jaar te verleen, zoolang zij ongetrouwd bleef.

Zóó lang en zóó volslagen bleef de patiënt zwijgen, dat de verpleegster er ongerust over werd. Slapen deed zij niet, want zij zat met de oogen wijd open. Met een zwaarmoedigen blik staarde zij voor zich uit.

„Kom mevrouw,” zei de vriendelijke zuster aanmoedigend, „hier zijn de kranten — kijkt u ze eens in, of wil ik u wat voorlezen?”

Met veel moeite gelukte het haar, Muriel de krant in handen te geven, en te doen openslaan. Zooals zij gewend was liep zij eerst de kolom geboorte-, huwelijks- en doodsberichten door. En daar scheen iets in te staan, dat haar deed schreeuwen van woede en ellende. Zij dacht, dat er niets ergers meer zou kunnen gebeuren — maar hier trof haar de laatste slag:

„Gehuwd op 4 dezer, te Bryncoed, Wales, Mark Ullathorne M.D., „Het Slot” te Bryncoed en Grosvenor-weg, Londen, met Daphne, eenige dochter van wijlen John Esdaille Esq., uit Shanghai.”

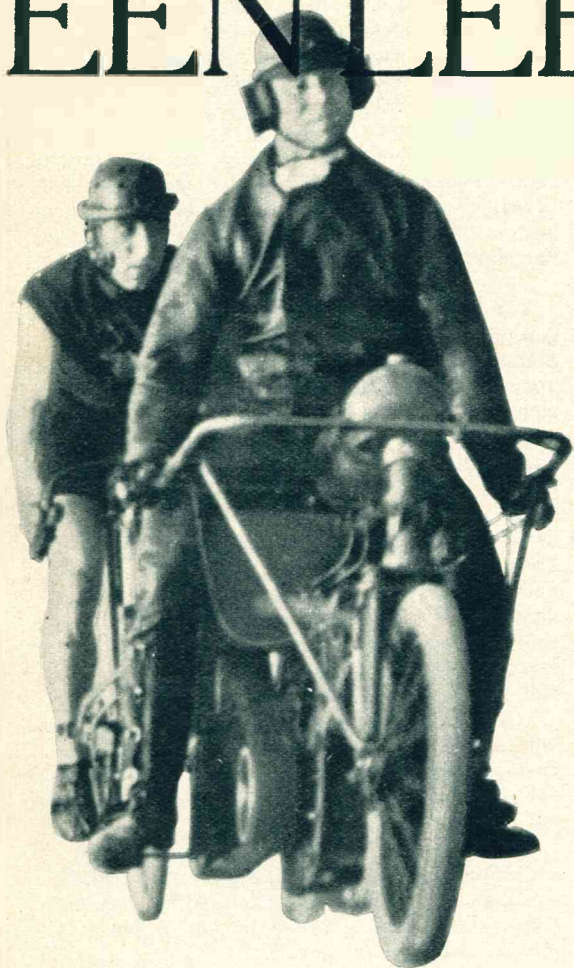
En wat verder stond, in dezelfde kolom:

„Gehuwd te Marylebone, met speciale toelating, sir Urban Palgrave, Baronet, M.D., Koningin Anna-sstraat, met Ella, dochter van wijlen Antony March, uit Nottingham.”

Javaansche vulkanen.
— De bekende waterval
aan den voet van den
Merapi in de Padang-
sche Bovenlanden.

EENLEEK OP DE WIELER

Als men u week aan week zou voorhouden, dat ge maar een half ontwikkeld mensch zijt, zoolang ge geen echten wielervedstrijd hebt bijgewoond, als men u bewijst dat de wielersport een der oorzaken is, waarom men ons vaderland over de grenzen met eere noemt, als men u een foto laat zien van den Prins Gemaal, terwijl hij goedig lachend een heer met een truitje en met lange bloote beenen een krans omhangt, omdat deze in het schoone Los Angelos harder heeft gereden dan wie dan ook

maar gekheid, die tamtam, gemaakt voor een meisje, dat over 100 M. water korteren tijd zwemt, dan haar vriendinnetje; die lofprijzingen op een jongmensch, dat kans ziet zijn fiets sneller vooruit te brengen, dan zijn kameraden, waarmede hij vroeger in de schoolbanken zat. Al zijn die kameraden ook knappe beoefenaars van de wetenschap geworden, al werden zij ook zakenlieden met groote zorgen en grooten ondernemingslust, al schilderden zij doeken, om welker bezit de heele wereld vocht (na hun dood dan, wel te verstaan) — hun beroemdheid zou 't niet halen, neen, en ook niet eens ontdekt worden, wanneer zij leven en werken „in den besten tijd” van Jan, Piet of Klaas, Zus of Zou, die er wel voor zorgen, dat al de belangstelling wordt geconcentreerd op hun lichaamspraestaties.

En degene, die daar nu niet van gediend is, die nog niet alle gevoel voor maat en verhoudingen uit het oog heeft verloren, die zich niet van de wijs laat brengen door geweldig-vette krantenkoppen als: „Willy redt de eer van Europa” (ja, zóó is het gedrukt; ongeloofelijk maar waar), die niet meeloopt in den tararaboemdijee-optocht, waarmede Jan de Fietser van het station wordt gehaald, die — nou, die telt eenvoudig in de samenleving niet mee.

En wat is onaangenamer dan dat? Wat is er hinderlijker dan te weten, dat de menschen over je praten in dezen geest: „Hij is wel 'n goeie jongen, maar zie je, hij geeft niet om sport”. Zulks is inderdaad het vernietigendste wat ze van je zeggen kunnen in 1932.

En toen men ons dan ook vertellen kwam, dat de laatste wedstrijd van 't seizoen op komst was, toen men ons als 't ware de laatste kans gaf onze

het dien avond een „program met favorieten” was.

Binnen de muren van het Stadion aangeland, bleek het voor onbekenden op dit terrein nog niet zoo eenvoudig om de zitplaats te vinden. Niet, dat men ons niet welwillend den weg wees, daar niet van, maar het zoeken in pikkedonker naar het juiste „vak”, waar men behoort in te stijgen, is nu waarlijk zoo eenvoudig niet. Bij gelegenheid moeten de bevoegde instanties toch eens overwegen of het geen aanbeveling zou verdienen om de „couloirs”, zij het dan ook spaarzaam, te verlichten.

Nauwelijks gezeten, begint het spul. Wij troffen het op dezen laatsten avond. Een rijder, die het vorige jaar van zijn motor was gevlogen en half dood was opgenomen, keerde hersteld in ons midden weder en uit de hartelijke ontvangst, die hem bereid werd, terwijl hij in een versierden auto langs de tribunes reed, bleek wel, dat de bewering, dat er in de sportwereld niets dan jaloezie en onderlinge haat zou heerschen, niet heelemáál opgaat.

Dan komen de renners, die ter eere van hun herstelden sportmakker gaan rijden, aan den start. Nu zou men er toch bepaald meer rekening mee moeten houden, dat er zich leeken op de tribune bevinden. Want 'n leek kan er niet uit wijs worden, hoe het bij een wedstrijd over 6 K.M. (12

(zulks pleegt men in 'n bepaald jargon „verdedigen van de vaderlandsche kleuren” te noemen), als men u zegt, dat er niets emotioneelers bestaat op het Westelijk halfrond dan een wedstrijd met gangmaking, zoudt ge, o lezer, dan ook niet bezweken zijn voor deze argumenten en ten langen leste hebben toegegeven?

Aldus verging het ons, die niet gerekend willen worden tot hen, die grooten eerbied hebben voor sportpraestaties. Het is toch eigenlijk allemaal

opvoeding te voltooien en een plaats in te nemen in het legioen der Mannen, die er Verstand van hebben, toen betaalden wij het heusch niet goedkope entree-kaartje en spoedden ons naar de Amsterdamsche arena, waarvoor de meesterlijke „Jan met de handjes” de wacht houdt.

Het was avond en de herfst zette in met donkere vlagen van wind en regen. Maar niemand van de duizenden, die zich over het voorplein haastten, was melancholiek, omdat de zomer nu wel voorgoed voorbij was. Iedereen verkeerde in een koortsachtige opgewondenheid, welke zich uitte in haastige dribbelpasjes over grint en steenen, aangezien

ronden) met 4 klassementen toegaat. 'n Schooljongen zal het waarschijnlijk wel weten — maar wij zijn nu eenmaal ouder en verstandiger. Het is een erg geneerend gevoel tusschen tienduizenden menschen te zitten — en de eenige te zijn, die niet weet

wat een klassement is. Wil men geen algemeen hoongelach doen voortdaveren door het stadion, dan moet men zich onthouden van het vragen van inlichtingen. Zou de leek zich tot zijn buurman wenden met de vraag „Wat is een sprint”, dan zou dit woord ongetwijfeld van tribune naar tribune vliegen — en wellicht zou hij zijn entreegeld terug krijgen. Dus: niets vragen, maar luisteren.

Als het startschot is gelost, schieten de kleine — o, wat worden zij onder het rijden al kleiner en kleiner — racers vooruit. In hun fel gekleurde truien lijken het net fietsende frujetta's. Als zij langs de zitplaats van den leek rennen, maakt het peleton een geluid als een hond, die over een dicht met afgevallen blaren bedekten weg moet. Er begint — naar mijn meening zonder eenige reden — een bel te luiden en dit heeft tot gevolg, dat een dame, pasmaat 60 naar schatting, begint te gillen, hoog en nerveus: „O, wat is ie heerlijk, wat is ie heerlijk

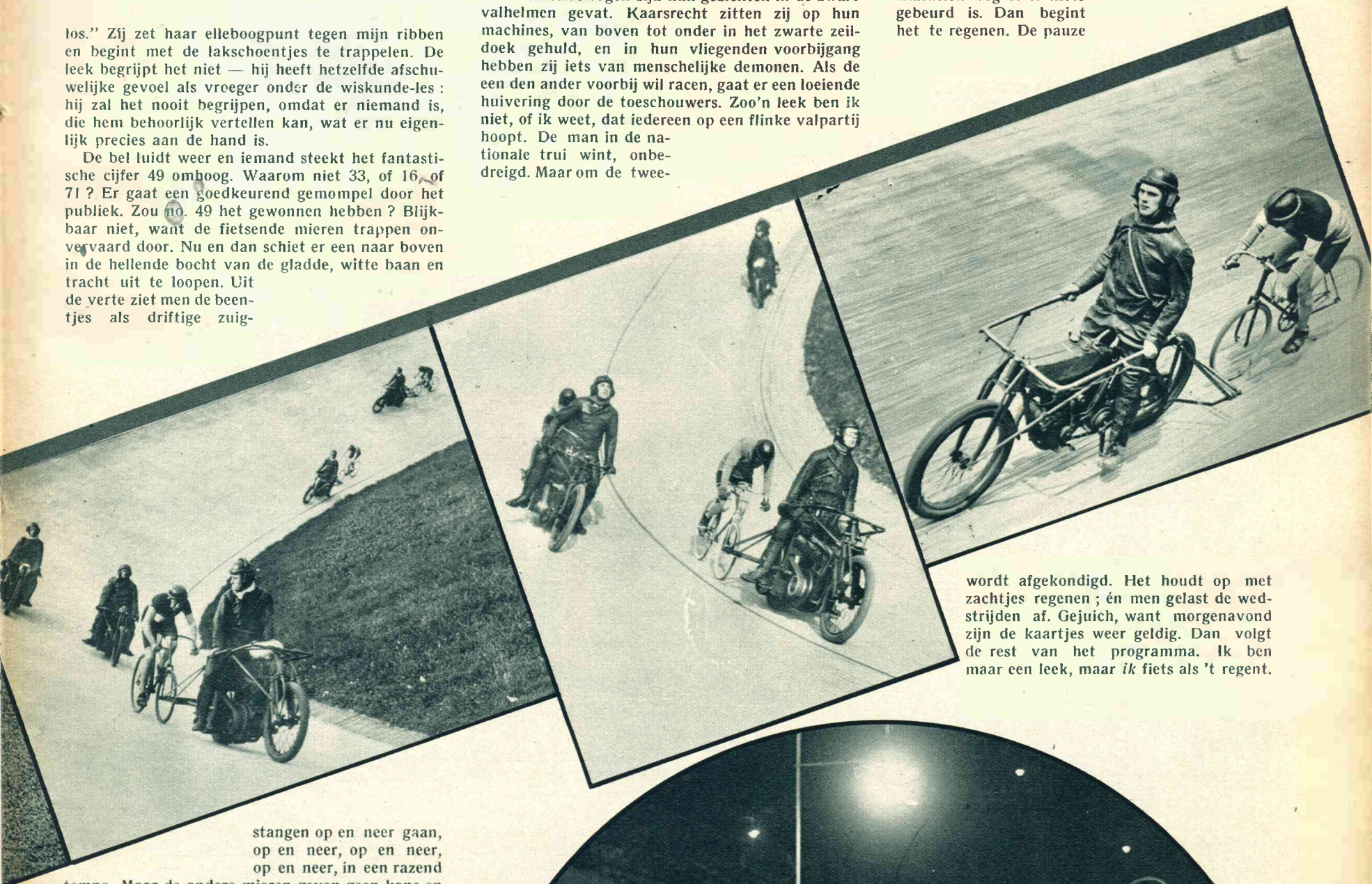
BAAN

los." Zij zet haar elleboogpunt tegen mijn ribben en begint met de lakschoentjes te trappelen. De leek begrijpt het niet — hij heeft hetzelfde afschuwelijke gevoel als vroeger onder de wiskunde-les: hij zal het nooit begrijpen, omdat er niemand is, die hem behoorlijk vertellen kan, wat er nu eigenlijk precies aan de hand is.

De bel luidt weer en iemand steekt het fantastische cijfer 49 omhoog. Waarom niet 33, of 16, of 71? Er gaat een goedkeurend gemompel door het publiek. Zou no. 49 het gewonnen hebben? Blijkbaar niet, want de fietsende mieren trappen onvervaard door. Nu en dan schiet er een naar boven in de hellende bocht van de gladde, witte baan en tracht uit te lopen. Uit de verte ziet men de beentjes als driftige zuig-

volhouden en nog minder begrijpelijk is de koelbloedigheid van de gangmakers, die op hun open motoren, aan mitrailleurs gelijk, over de baan daveren, en nog kans zien om de 500 M. om te kijken, om te zien hoe hun „volgeling het maakt". Strak en onbewogen zijn hun gezichten in de zware valhelmen gevat. Kaarsrecht zitten zij op hun machines, van boven tot onder in het zwarte zeildoek gehuld, en in hun vliegende voorbijgang hebben zij iets van menselijke demonen. Als de een den ander voorbij wil racen, gaat er een loeiende huivering door de toeschouwers. Zoo'n leek ben ik niet, of ik weet, dat iedereen op een flinke valpartij hoopt. De man in de nationale trui wint, onbedreigd. Maar om de twee-

de en derde plaats wordt fel gevochten. Als de laatste ronde verreden is, denk ik, dat de rijders doodmoe en gebroken van hun lichte karretjes zullen stappen. Maar neen. Ze schieten in hun lange jassen, drinken een glaasje limonade, en wandelen weg of er niets gebeurd is. Dan begint het te regenen. De pauze

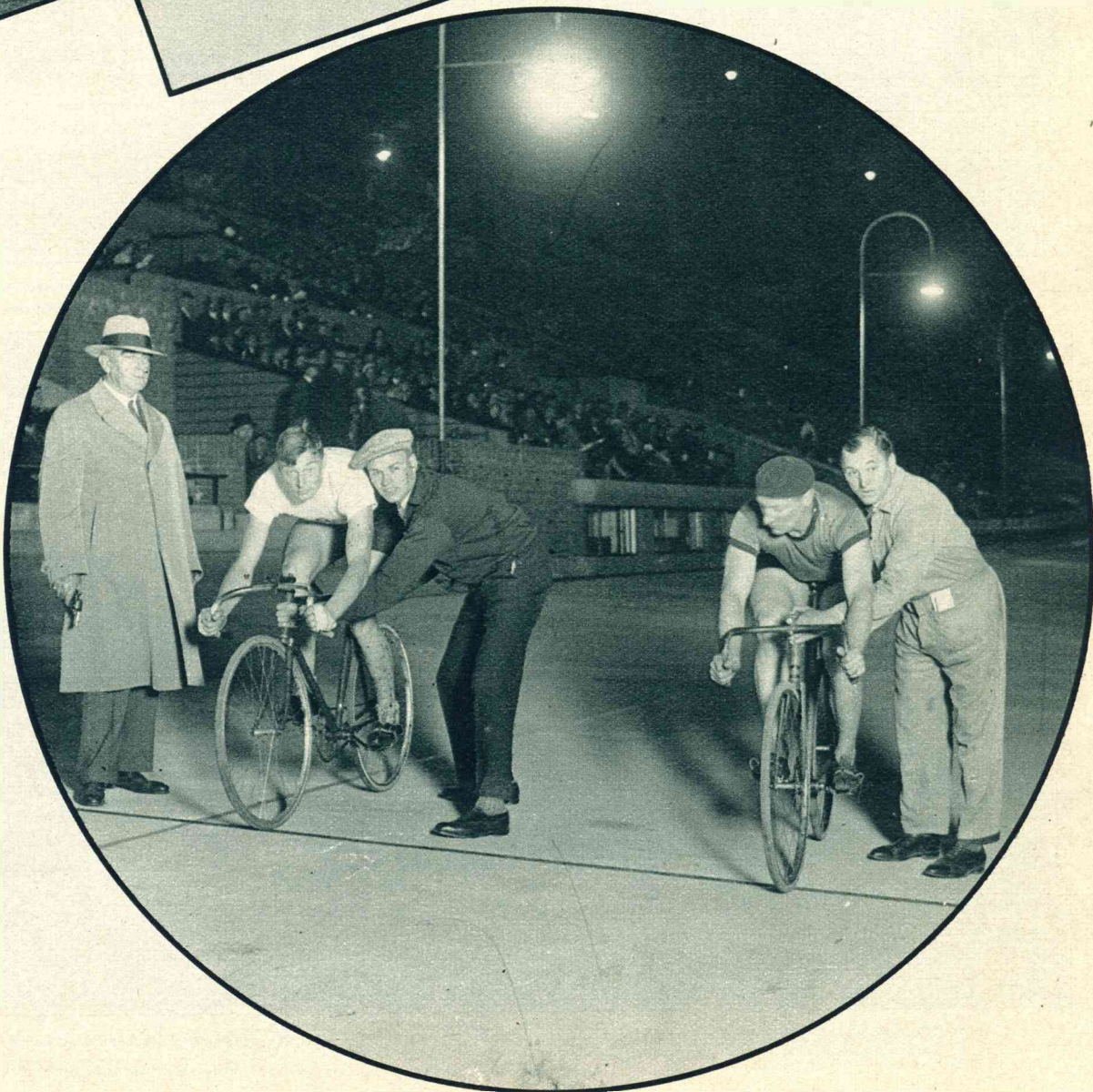

wordt afgekondigd. Het houdt op met zachtjes regenen; én men gelast de wedstrijden af. Gejuich, want morgenavond zijn de kaartjes weer geldig. Dan volgt de rest van het programma. Ik ben maar een leek, maar ik fiets als 't regent.

stangen op en neer gaan,
op en neer, op en neer,
op en neer, in een razend

tempo. Maar de andere mieren geven geen kans en in stuivende vaart vliegt het heele eskadron langs mijn tribune.

Daarna volgen nog andere ritten en het is voor een leek moeilijk, zijn aandacht er bij te bepalen. Totdat er dan twee renners komen met namen, die zelfs een leek wel eens gehoord heeft. Ze zijn allebei kampioen, de een van de Olympiade, de andere van iets anders. Zij rijden maar twee baantjes, waarschijnlijk omdat het zulke hoge wielrooms zijn. Ze gedragen zich als balletdanseressen, rijden hoogst elegant, langzaam, en het heeft er veel van of ze zich aan het oefenen zijn. Het lijkt een wedstrijd tusschen twee sluipmoordenaars te worden, zoo loeren ze op elkander. Maar opeens schiet de niet-Olympiade-kampioen vooruit en de ander kan hem niet bijhouden. Een echte nek-aan-nek-race, zooals dat, geloof ik, heet. Met een half wiel voorsprong gaat de niet-Olympiade-man het eerst over de eindstreep. Rijst het stadion als één man overeind om den nieuwen kampioen te huldigen? Niks hoor. Iedereen blijft zitten en de overwinnaar krijgt zelfs geen mager applausje. O, wat schaam ik mij. Ik ben de eenige in het stadion, die op is gesprongen en staat te juichen. Verbijsterd ziet het publiek mij aan. „Wie is dat?" „Zeker een halfbroer." „Ga zitten, vader." Ik zink ineem en durf het hoofd niet eerder op te heffen, dan wanneer de motoren op de baan komen. Eerlijk gezegd: daar heb ik op gewacht. Nu, het is spannend. Het is van een zenuwpijnigende spanning, dit langs elkaar en tusschen elkaar doordonderen en denderen van de motoren, waarachter zich een wielrenner heeft vastgezoogen. De overwinnaar rijdt de 25 K.M. in 20 minuten. Ik voel mij minder dan een leek, ik, die bijna twee uur doe over denzelfden afstand. Het is ongeloofelijk, hoe de menschen dit tempo kunnen

VOOR DE Postzegel-liefhebbers

Onlangs werd te Londen de kostbaarste postzegelveiling gehouden, welke sinds jaren in Groot-Brittannië, en waarschijnlijk ook in Europa, heeft plaats gevonden. Uit alle deelen van de wereld waren kenners, koopers en nieuwsgierigen naar de veilingzaal in de Argyll Galleries samengestroomd en met gespannen aandacht hoorden zij het loven en bieden op de zeldzame exemplaren aan. Voor één postzegel werd de fantastische prijs van 400 pond sterling betaald, de hoogste som, die ooit bij een openbare verkoop is betaald.

Een kijkje in de veilingzaal.

Een serie Amerikaansche, Indische en Afrikaansche zegels van hooge waarde.

Een ander gedeelte der collectie, waaronder postzegels voorkomen, die een vermogen vertegenwoordigen.

PHILIPS „Argenta”

PHILIPS „Argenta”

PHILIPS „Argenta”

PHILIPS „Argenta”

PHILIPS „Argenta”

PHILIPS „Argenta”

PHILIPS „Argenta”

PHILIPS „Argenta”

PHILIPS „Argenta”

PHILIPS „Argenta”

PHILIPS „Argenta”

PHILIPS „Argenta”

PHILIPS „Argenta”

PHILIPS „Argenta”

PHILIPS „Argenta”

PHILIPS „Argenta”

PHILIPS „Argenta”

PHILIPS „Argenta”

PHILIPS „Argenta”

PHILIPS „Argenta”

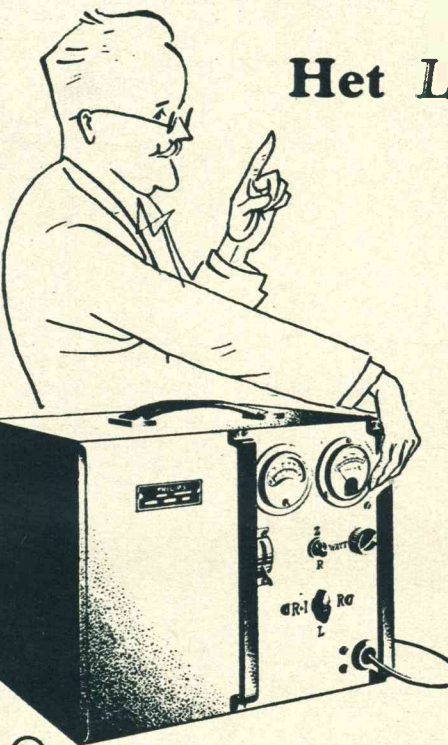
PHILIPS „Argenta”

PHILIPS „Argenta”

PHILIPS „Argenta”

PHILIPS „Argenta”

PHILIPS „Argenta”

Het LIJKT misschien wel zuinig, Mevrouw

.... als U een zoogenaamd goedkope lamp zou kopen, omdat U daarmee een paar dubbeltjes op den aanschaffingsprijs zou besparen.

Maar wat zegt de Photometer? Dat die zoogenaamd goedkope lamp nog niet eens de helft van het rendement van een Philips lamp van hetzelfde wattage geeft, dus dat U zolang de lamp brandt voor de helft op het licht wordt te kort gedaan.

Noemt U dat economie? Kan dat het spreekwoordelijk wijs beleid van een zuinige Nederlandsche huisvrouw zijn?

Weet vooral goed, dat bij de aanschaffing van gloeilampen de zuinigheid de wijsheid niet moet bedriegen. Indien met één artikel, dan is wel hier **GOEDKOOP DUURKOOP**.

Van den lichtprijs is de aanschaffingsprijs van een gloeilamp maar een onbetekenend onderdeel.

Bedenkt toch steeds, dat de kosten van een lamp slechts 1/10 à 1/20 van de stroomkosten uitmaken en dat er veel 100 watt lampen van zoogenaamd goedkoop fabrikaat geleverd worden, die minder licht geven dan een Philips lamp van 60 watt!!

Koopt dus niet duur licht met goedkope lampen, maar goed licht met economische, stroombesparende Philips lampen.

Wij zijn bereid, iederen consument die minstens 50 lampen per jaar gebruikt, zelf metingen met het hierbij afgebeelde apparaat te laten verrichten, waarbij hem in één oogopslag zal worden aangetoond, welke enorme voordeelen het gebruik van Philips lampen oplevert.

De vergelijkende metingen kunnen verricht worden in zijn eigen woning of bedrijf met Philips lampen en zoogenaamd goedkope lampen, beide uit zijn eigen voorraad, als waarborg voor een neutrale vergelijking.

COUPON:

Aan de N.V. Philips' Gloeilampenfabrieken
Verkoopafdeling Nederland en Koloniën
EINDHOVEN

Verzoekt

mij Uw brochure over een bij mij als verbruiker doelmatige en economische van minstens vijftig verlichting: „Licht in Uw lampen per jaar, een woning” gratis en franco te lichtmeting te doen doen toekomen. verrichten.

(Doorstrepen wat niet verlangd wordt.)

97-3

Naam:

Adres:

PHILIPS lampen besparen méér op Uw stroomrekening dan haar aanschaffingsprijs bedraagt

„Deel U hierdoor mede, dat ik reeds jaren Asthmaliider ben (benauwd op de borst) ook reeds jaren Uw Asthma-poeder geregeld gebruik en is het mij een groot genoegen U te kunnen verklaren, dat geen poeder mij meer verlichting geeft dan juist UW POEDER, en geef uit erkentelijkheid U daarvan kennis en de oeffheid zulks te adverteeren.

A. S. POSTHUMUS, Groningen
St. Geertruida Gasthuis, Peperstraat 27”.

BOOM's ASTHMAPOEDER

geeft bij inademing direct verlichting. Verkrijgbaar in Apotheken en Drogistwinkels à f 1.25 per groote verzegelde doos. Men lette op den naam Boom. Op aanvraag gratis en franco een proefdoosje. Firma A. M. BOOM, Arnhem 12

DOOR 'T GEBRUIK VAN

NIVA TANDPASTA

STEUNT GIJ

5 Nederlandsche Industrieën,
daar de voorn. grondstoffen en de verpakking ook

zijn.

Helpt dus

mede, de ma-

laise in EIGEN LAND

te bestrijden.

Groote Tuben 75 cts.

Kleine Tuben 25 cts.

Dr. H. NANNING's

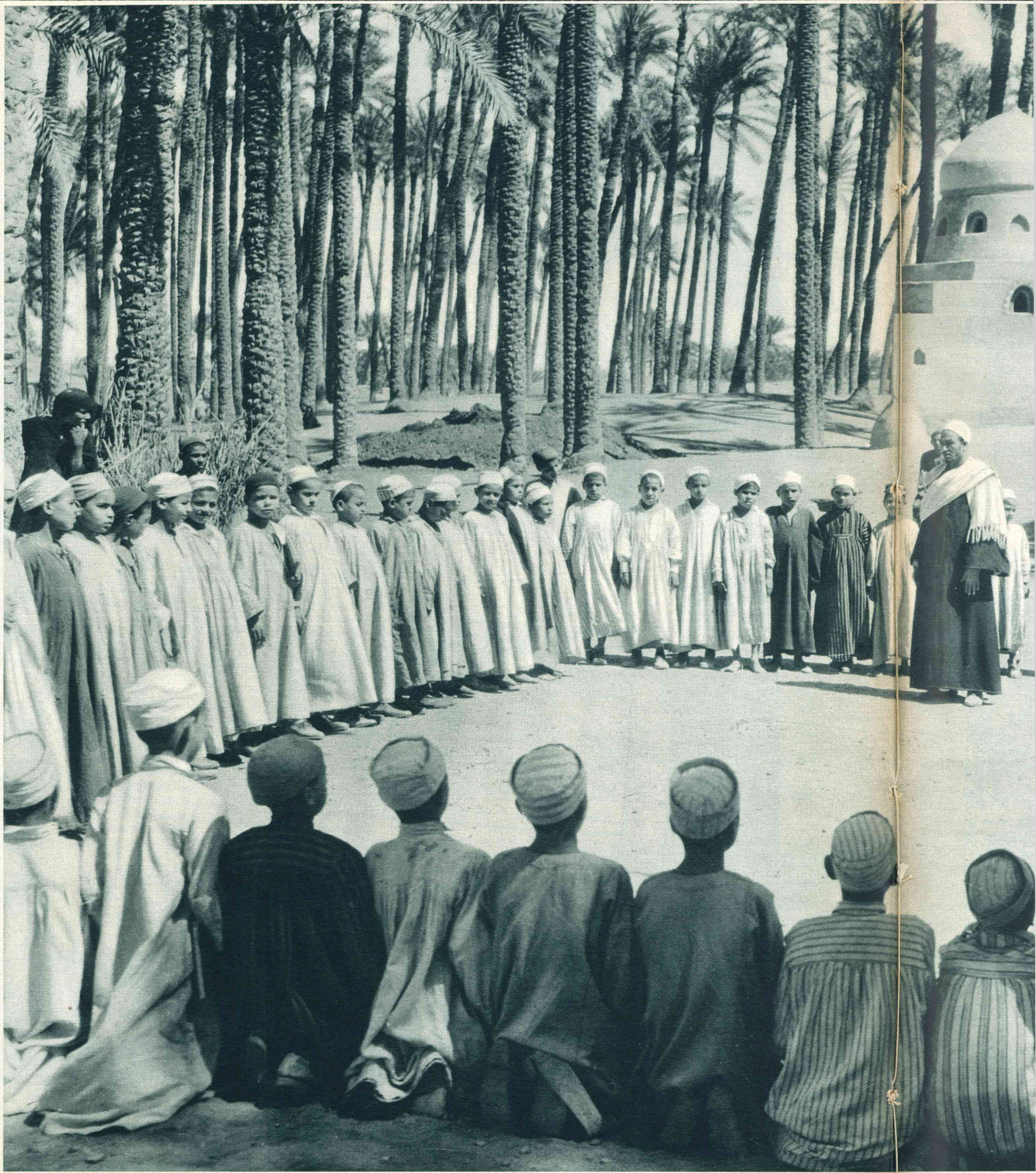
Pharm. Chem. Fabr. N.V., Den Haag.

Adverteeren doet verkoopen

Dat lucht op!!
EKSTEROOGEN
verdwijnen in zeer korten
tijd door

LIKDOORNVERNIS
VANDEN MEDICIJNMEESTER
NEDERLANDSCH FABRIKAAT

IN TINCTUURFLACON 30 ct
VERKRUGB DU APOTH EN DROGISTEN

OPENLUCHTSCHOOL IN EGYPTE

bij het graf van ee

YPTE

(Foto Publishers' Photo Service)

bij het graf van een beroemden Mohammedaan uit de negende eeuw: de leerlingen netjes in een vierkant, de onderwijzers staan in 't midden.

VROUWENLEVEN

Wit fluweelen avondtoilet met zwart satijnen cape en lichtgrijs wollen mantelcostuum met wijde door bont omzoomde manchetten.

Bedden en hun decoraties

Men denke slechts aan de enorme bedden met vier spijlen, met hun baldakijns, hun beeldhouwwerk, verguldsel en schilderversieringen, hun buitengewoon fraai gedrapeerde gordijnen en vallen. De moderne ontwerpers zijn veel soberder in hun behandeling van bed-decoraties. Dit komt, omdat het bed heden ten dage meer uit hygiënisch oogpunt beschouwd wordt, het komt ook daardoor, dat het bed meer een comfortabel, dan wel een decoratief meubel moet zijn. Bij het ontwerpen van de meeste bedden wordt vooral gelet op het praktische; weinig wordt acht geslagen op de schoonheid. In de eerste plaats natuur-

ze hygiënisch, doordat ze alle waschecht zijn en dus veel gewassen kunnen worden, en daarbij komt nog, dat de moderne werkmethode, die het stof verwijdert met stofzuigers enz., de bezwaren op het gebied van hygiëne opheft.

Natuurlijk leenen de ouderwetsche vierposters, met op elken hoek een dunnen pilaar, zich beter voor variaties wat betreft drapeering.

Toch laat een van onze teekeningen zien, wat men kan bereiken.

In dit arrangement is het bed geplaatst met een der zijden langs den muur en een draperie hangt neer van een halven hoepel, bevestigd tegen den muur. Wij teekenden een ouderwetsch bed, en zelfs een divanbed, zonder hoofd en voetbord, is voor dergelijke versiering geschikt.

Gepatroonde voile in een modern ontwerp, of een van de kunstzijden nets, zoo verschillend in kleur en maas te verkrijgen, zijn hiervoor geschikt.

Voor een ouderwetsch schema is organdie het meest passend. Daar we echter denken, dat maar weinigen van onze lezeressen iets dergelijks zullen toepassen, laten we nog een paar andere teekeningen zien. Het bed heeft om hoofd- en voetbord hoezen, achter komt een mooi geplooid gordijn. We kunnen het ledikant zelf verfraaien door een nieuw hoofd- en voetbord te maken in een gevarieerden vorm. De vorm op onze teekening is al niet onaardig, in zee groen oplopend tot donkergroen; de buitenrand het donkerste. Over dit bed ligt een spreij van moderne stof in lichtgroen met een rand van donkergroen.

Wilt u den onderkant van het ledikant afslui-

Nieuwe Garneeringen

Een buitengewoon elegante creatie van zwart fluweel is het hierbij afgebeelde avondtoilet van het modehuis Francis in Parijs, dat „Sonate” werd gedoopt. Dit voorname toilet, eenvoudig van lijn, accentueert tamelijk sterk de hoge taillelijn, maar het is vooral de garneering der half lange pofmouwen welke onze aandacht trekt. Deze garneering toch, van uitgeknipte fluweelen bloemen op 'n fond van tule genaaid, die zoo'n prachtig effect maakt, is 'n idee, dat zeker wel tot navolging zal opwekken. Wie handig met de naald weet om te gaan, kan zeker ook wel zulke eenvoudig gevormde bloemen en bladeren van fluweel uitknippen en op tule of georgette naaien. De tule van de mouwtjes is hier ten slotte in een golvenden fluweelen rand gezet, die wordt ingerimpeld in een nauwsluitend boordje. Ook de halsafwerking van deze fraaie japon is bijzonder elegant.

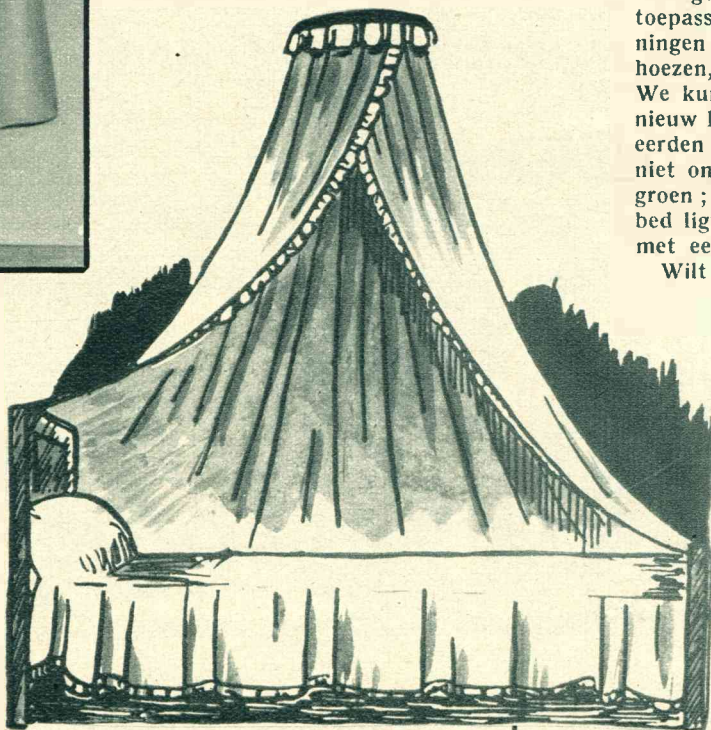
Onze eerste foto vertoont een modieus lichtgrijs mantelcostuum, eenvoudig van coupe met 'n paar wijde met bont omzoomde manchetten. Het costuum wordt verder opgefleurd door een gestrikte das, lichtgrijs met zwart, en bekroond door een klein zwart hoedje, dat links door 'n paar vilten banden op z'n plaats gehouden wordt.

Het avondtoiletje daarnaast van wit velvet heeft ook 'n tamelijk hoge taillelijn en omspant, zooals de mode dat voorschrijft, zeer strak de heupen.

In plaats van de bridgecoat, die voorloopig van het tooneel verdrongen is, een kleine pelerine van zwart satijn, gevoerd met wit en vastgestrikt met 'n van voren afhangende ceintuur.

PAULA DEROSE.

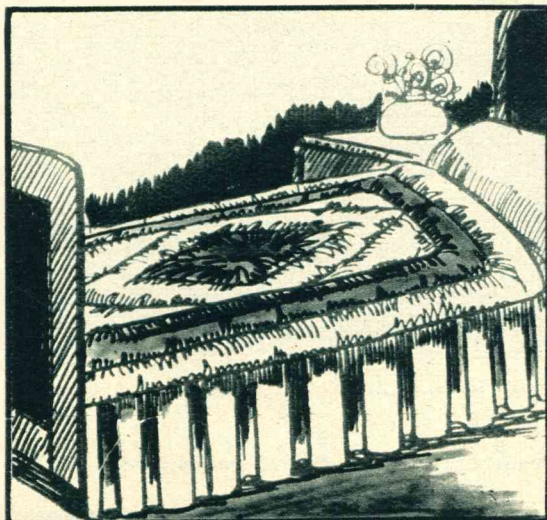
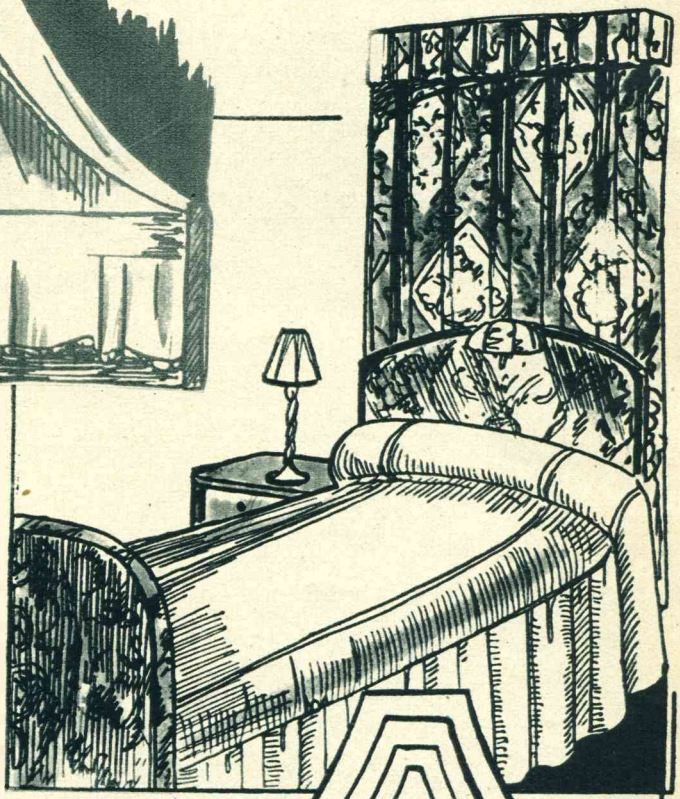
Avondjapon van zwart fluweel met garneering van uitgeknipte fluweelen bloemen op zwarte tule.

lijk moet het bed beschouwd worden uit een oogpunt van comfort, doch daar de grootte er van maakt, dat het 't voorname meubelstuk in de slaapkamer is, moet er tevens acht op geslagen worden, dat het er zoo aardig mogelijk uit ziet.

Niemand zal den tijd terug wenschen van de zware, stijve bedgordijnen, doch een met zorg gekozen bed-draperie kan een van de aantrekkelijkste dingen van het slaapkamer-arrangement zijn.

De moderne stoffen nemen lang zoo veel vuil niet meer op als de ouderwetsche stoffen, en in ieder geval zijn

ten, met een strook zooals op de onderste teekening, dan kan een recht middenstuk genomen worden van b.v. gewoon wit linnen, en de ruime strooken kunnen aan beide zijden aangezet worden. Het rechte stuk komt onder de matras.

AMETHIST

Zes bekende Nederlanders

hebben in de kolommen van dit blad verklaard, hoe zij van die pijnen in ledematen, gewrichten, spieren en zenuwen bevrijd zijn geworden door het gebruik van Togal-tabletten. Eén van deze verklaringen luidde o.a.:

„Ik heb Togal-tabletten gebruikt, het resultaat was werkelijk prachtig en verrassend. Ik was sedert jaren reumatieklijder en kon niet meer knielen of lopen. Ik voelde pijn en stramheid in de rechterknie en na het gebruik van eenige flacons Togal-tabletten waren de pijn en stramheid geheel verdwenen. Ik werd leniger in al mijn ledematen en kon als vroeger weer knielen en uren in de bosschen wandelen. Nu zijn de herfst en de winter voorbij en door doelmatig gebruik van Togal-tabletten ben ik totaal van de reumatiek bevrijd gebleven. Daarom kan ik allen reumatieklijders met veel vertrouwen de Togal-tabletten aanbevelen.”

Iedereen moet Togal op zak of in huis hebben, want Togal-tabletten regelen den bloedsomloop en verwijderen alle onzuiverheden zooals infectueuse bacteriën of urinezuur. Dat is dan ook de reden dat Togal evengoed helpt tegen hoofd-, kies- en zenuw-

pijn als tegen die pijnen in ledematen, gewrichten, spieren en zenuwen ook genoemd reumatiek, spit, jicht, ischias enz. Een ander groot voordeel van Togal is, dat het gebruikt kan worden door die personen, die geen andere medicamenten kunnen verdragen, want Togal is onschadelijk voor hart, maag en nieren. Bij alle Apoth. en Drog. à f 0.80, f 2.— en voor langer gebruik de Kuurverpakking à f 8.75.

Een zaak van vertrouwen

Slechts weinigen hebben verstand van **WOLLEN-DEKENS**
Wij hebben een 35-jarige ervaring op dit gebied en onze speciale Afdeeling, de grootste in Nederland, is een stijgend succes!
Dat moet ook U vertrouwen geven!

De Lijdgeest

BILDERDUKSTR. 77-85 ADAM

H&C Complet De modernste Radio ontvangers type H. & C. Complet

als tekening, met prachtige ingebouwde Syrena luidspreker plaatsen wij bedrijfsklaar door geheel Nederland. Duizenden tevredenheidsbetuigingen ontvingen wij over geleverde apparaten. 1 jaar garantie. — Betaling naar keuze. Vraagt nog heden onze catalogus No. 93 waarin goedkoopere en duurdere modellen voorkomen.

N.V. HEES & Co. - HAARLEM
Kruisstraat 33

100 Sigaren à f 6.-

(10 cts. kwaliteit) midden-groot penaalmodel in fijne Sumatra of Vorstenlanden, rechtstreeks van de fabriek. Engelschesteg 12, A'dam. Voor het afhalen van sigaren geopend van 8 tot 6 uur. Franco door geheel Nederland.

S. Vigeveno - Amsterdam
Engelschesteg 12 - Telefoon 47327

Bekend maken wat ge hebt aan te bieden, is omzet vergrooten

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM”

Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioen- en Volksverzekeringen

Doofheid

en oorsuizen, ook ouderdoms-doofheid, oorverkalking, loopende ooren, brommen, suizen, fluiten, geraas in het hoofd, enz. Vraagt kosteloos broch. nr. 6 omtrent genezing.

S. WIJNBERG
Oosterpark 45, Amsterdam

Uw Zenuwen

komen tot rust, kalmeeren en worden tevens gesterkt door het gebruik van

MIJNHARDT'S
zenuw-tabletten

Buisje 75 ct. Bij Apoth. en Drogisten

Chronische Ischias

Pijn nu weg - stok overbodig!

Niemand kan er aan twifelen of deze man heeft voor goed afgedaan met het lopen met een stok, want het is nu al vier jaar geleden, sinds hij hem afdankte. Hij schrijft:

„18 Maanden leed ik aan chronische ischias en reumatiek en het was mij onmogelijk te lopen zonder stok. Maar nadat ik korten tijd Kruschen Salts had gebruikt kon ik den stok wegdoen. Het is nu vier jaar geleden dat dit gebeurde; de pijn is nooit teruggekeerd en ik heb geen dag meer behoeven te verzuimen op mijn werk. Ik zou dan ook nooit meer buiten Kruschen willen, want het is zijn gewicht in goud waard. U kunt van dit schrijven naar goedgevonden gebruik maken, want ik kan Kruschen Salts werkelijk aan ieder lijder aanbevelen. C. F.”

Als de afvoer-organen traag gaan werken wordt het schadelijke urinezuur vrijheid gelaten zich op te hopen en zich te nestelen in de weefsels, spieren en gewrichten in den vorm van naaldscherpe kristallen. Deze

kristallen zijn het, die, doordat zij de zenuwwanden doorboren, de ondragelijke reumatische pijnen veroorzaken. Kruschen Salts lost de kwaadaardige urinezuur-kristallen op om ze daarna zacht maar volkomen uit het lichaam te verwijderen. Wanneer U dan trouw blijft aan de kleine, dagelijkse dosis, zullen de zes verschillende zouten in Kruschen Salts de afvoer-organen blijven aansporen tot gezonde, geregelde werking. Het kwaadaardige urinezuur krijgt dan geen kans meer zich ooit weer op te hopen.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon.
Imp.: N. V. Rowntree Handels Mij., Heeregracht 209, Amsterdam-C.

Laat ze maar praten ... U weet het beter ...
U hebt het zelf gezien ... in

DE STAD AMSTERDAM

Iedere week vol actueele foto's en gezellige lectuur ... met het weekblad „De Humorist” erbij om eens flink te lachen. Bovendien gratis tegen ongevallen verzekerd ook nog.

En dan de premieboeken ... de prachtige romans van bekende schrijvers, die u als abonné voor maar 17½ cent per stuk verkrijgen kunt ...

Een week ontspanning en afleiding voor 12½ cent
dat geeft u een abonnement op

DE STAD AMSTERDAM

DE BRUUT

DOOR
DOUGLAS
NEWTON

Wel bespraken zij nog de mogelijkheid om gedurende den nacht uit te breken, doch tijdens de opmerkingen, die zij er over wisselden, zagen zij de onmogelijkheid ervan reeds in. De Indianen zouden natuurlijk scherp de wacht houden. De drie ingesloten gingen naar den kleinen toren en keken over het Indianendorp, dat daar rustig en vreedzaam aan de rivier lag, alsof er niets bijzonders aan de hand was. Zij zagen de vrouwen buiten de hutten de maaltijden gereed maken en de etensgeur kwam op den wind naar hen toegedreven. Het behoefde ook al weer geen uitlegging, dat dit met voorbedachten rade geschiedde, om het hun, die honger moesten lijden, nog moeilijker te maken.

Tegen ongeveer zes uur werd het zoo rustige dorpje plotseling in opschudding gebracht, en wel op een dergelijke wijze, dat zij meenden eenige hoop te mogen koesteren.

Een van de Indianen scheen alarm te hebben gegeven en zij renden allen naar de andere zijde van het dorp. Zij grepen naar hun wapens en verspreidden zich over de open vlakte, die naar de verder gelegen wildernis leidde. Eenigen schenen vooruit te zijn gegaan om het dreigende gevaar te verkennen.

Toen kwamen enkele mannen snel teruggelopen, terwijl zij opgewonden tegen de overigen spraken. Er scheen een golf van angst over de eerst zoo dappere krijgers te gaan. Allen keerden zoo snel mogelijk naar hun hutten en hun vuren terug. De wapens werden angstig weggeborgen en het dorp bood in minder dan geen tijd wederom een zeldzaam vreedzaam aanblik. Jennifer kon een trilling van vreugde niet onderdrukken. Voor haar kon deze plotselinge angst onder de Indianen slechts één verklaring hebben. Slechts één man kon een dergelijke vrees teweegbrengen..... Martin.

Martin Sodes moest hen zijn gevolgd. Martin Sodes kwam hen bevrijden. En reeds nu waren de wilden bang voor hem.

Gewapende drijvers met bepakte muilezels verschenen aan den ingang van het dorp. Van Martin, dacht Jennifer overtuigd. In de verre schaduw was een groote, zware man zichtbaar. Jennifer's hart klopte heftig. Martin! Martin! Een minuut lang overzag hij het dorp en onderwijl kwamen twee personen naast hem. Na een kort onderhoud reden zij uit de schaduw der boomen in het zonlicht.

Zij zagen de lange, magere, skeletachtige figuur van Cipriano Bravo. Achter hem de dikke gestalte van Pascobas. De zware man, dien Jennifer voor Martin had aangezien, was Gonzala, de kapitein van de „Donna Diaba.”

Met meer nieuwsgierigheid dan vreugde zagen zij, dat de drie kerels aan het hoofd van hun goed gewapende bende het dorp binnenreden. Met een sierlijken zwaai sprong Cipriano voor de hut van het opperhoofd van zijn paard. Het stamhoofd kroop meer dan hij liep naar buiten en uit deze handelwijze konden zij afleiden, dat ook hier de reputatie van Cipriano genoegzaam bekend was.

Binnen twintig minuten was de geheele bende voor het gebouwtje, waarin de belegerden zich bevonden, en konden Jennifer, Bevis en Paul naar buiten komen. Toen Jennifer in de nabijheid van Cipriano kwam, staarde deze haar spottend-bewonderend aan en met een diepe buiging nam hij zijn hoed af.

„Goedendag, senhorita,” zei hij. „Het moet u vanzelfsprekend toeschijnen, dat het mij onmogelijk was, zoo lang van een dergelijke lieflijke verschijning gescheiden te blijven.”

Het was nutteloos, ook maar eenigen tegenstand te bieden. Zelfs Paul, de heethoofdige, zag in, dat hun positie hopeloos was. Om hen heen stonden de mannen van Cipriano met de wapens gereed en daarachter de woedende Indianen. Cipriano, met een glimlach op zijn gelaat, scheen hun gedachten te raden. Met de beleefdheid van een

edelman vroeg hij, of hij het genoeg mocht smaken den last van hun wapens te torsen. Tegenstreden zou onzinnig zijn geweest. Zij overhandigden hun revolvers.

„Er zijn enkele feiten, die ik niet begrijp, senhorita,” ging de hoofdsche bandiet verder. „Bijvoorbeeld die twist met onzen beminden Senhor Martino.”

„Wie zegt, dat wij twist hebben gehad?” vroeg Bevis kort.

„Dat kan niet anders,” klonk het antwoord. „Martino kan u niet anders dan om een grondige reden hebben verlaten.”

Met vuurroode wangen hoorde Jennifer deze huldebetooging van den bandiet aan het adres van Martin aan.

Met een grijnslach zei Pascobas: „Er was nog een andere vrouw. De hoofdman zei, dat ze er met een anderen man vandoor gegaan is. Het is gemakkelijk te begrijpen — die andere was ook heel mooi.”

„Aha,” zei Cipriano met zijn afzichtelijken glimlach. „Zoo ziet u, senhorita, hoe uw aanvallige en beminnelijke sekse zelfs den sterkste onder ons tot slachtoffer maakt.”

Jennifer was geschokt, toen zij vernam, hoe zij in de meening verkeerden, dat Martin als slachtoffer gevallen was van Liliás' verleidelijk optreden. Geschokt tevens bij de gedachte, dat zij zouden denken, dat Martin de kano's tot zinken had gebracht en hen in den steek had gelaten. Zij wilde juist spreken, toen de zware zeeman, Gonzala, opmerkte:

„Noch voor een vrouw, noch om eenig voordeel zou Martin Sodes kano's wegnemen zonder betaling en Indianen dwingen voor hem te werken tegen hun wil. Daar is hij de man niet naar.”

„Neen,” zei Jennifer vastberaden. „Daar is Martin Sodes de man niet naar. Het was een andere man, die zich bij ons gezelschap heeft aangesloten. Drie dagen, voordat wij dit dorp bereikten, heeft Martin Sodes ons verlaten.”

„Ah zoo, hebt u hem reeds zoo vroeg weggezonden?” zei Cipriano. Zijn blik bleef op haar gevestigd. „Dat stelt ons voor de zware taak, uw schoonheid te beschermen tegen de vermoedenissen der wildernis.”

„Is het nog noodig op deze wijze verder te spreken?” vroeg Bevis. „Wij hebben u alles verteld, wat er te vertellen was.”

„Misschien hebt u gelijk,” grijnsde de bandiet. „Later kunnen wij omtrent het aangename van uw gezelschap spreken.” Zijn oogen staarden recht in die van Jennifer. „Nu moeten wij eerst aan het zakelijk gedeelte de voorkeur geven. Het gaat om dat vrachthe geld, dat u met zich meevoerde. Onze eerste gedachten waren natuurlijk, over de veiligheid ervan in deze barbaarsche omgeving te waken. Doch wij hebben uw bagage nagezien en bemerkt, dat ook u het zeer verstandige idee hebt gehad het veilig te verbergen. Ik zou u daarom vriendelijk willen verzoeken, ons naar de betreffende plaats te begeleiden, opdat wij ons kunnen overtuigen van de veiligheid van die bergplaats.”

Jennifer's lippen beefden, terwijl de man sprak. Bevis, die inzag dat Cipriano geen man was om mee te spotten, zei rustig: „Het geld is weg, senhor. Wij hebben het niet langer in ons bezit.”

Cipriano staarde hem een volle minuut aan. Zij zagen, hoe de schoone trekken van zijn gelaat plaats maakten voor een tijgerachtige uitdrukking. Met half gesloten, glinsterende oogen zei hij zachtjes: „U begrijpt mij misschien verkeerd. Ik vraag naar dat geld. Ik wensch dat geld te hebben. En ik heb onfeilbare middelen om mededeelingen los te krijgen.”

Daaraan konden zij niet twifelen. Cipriano zou niet aarzelen hen te martelen, totdat zij de plaats, waar hij meende dat het geld verborgen lag, zouden hebben aangeduid.

Jennifer huiverde. Doch Bevis zei even kalm als de bandiet zelf: „U verstaat mijn opmerking

verkeerd. Toen ik u zei, dat wij het geld niet langer in ons bezit hadden, bedoelde ik daarmee, dat men het geld van ons heeft weggenomen.”

Cipriano's oogen vertoonden ontsteltenis. „Weggenomen! Bedoelt u, dat het is gestolen?”

Jennifer maakte een beweging, doch weldra zag zij in, dat het geen nut had Felton in bescherming te nemen. Bevis zei vastberaden: „Dat is de waarheid. Het is gestolen.”

„Aha,” riep Gonzala grinnikend uit. „Dat is natuurlijk een streek. Wie zou het hebben kunnen stelen? Martin Sodes nooit.”

Wederom voelde Jennifer scherp de hulde, die hier door een bandiet aan Martin Sodes werd gebracht. Zij bemerkte, dat het haar met vreugde vervulde.

„Het was inderdaad Mr. Sodes niet,” zei hij. „Het was de man, die vertrokken is.... Die man en die vrouw.”

„U zou zeker willen, dat wij hen achterna gingen om intusschen zelf de vlucht te kunnen nemen,” grijnsachte Cipriano. „Wij gelooven geen woord van die geschiedenis.”

„Dan moet u wel zeer dwaas zijn,” merkte Bevis op. „Denkt u, dat wij hier zouden hebben gewacht — op u, mèt het geld?”

„Ik heb gezien, dat al de kano's tot zinken zijn gebracht, dus daardoor was u verhinderd,” merkte Pascobas scherpzinnig op.

„Wie kan ze anders tot zinken hebben gebracht dan een dief, die bang is, dat hij wordt vervolgd?” vroeg Bevis. „Hij vertrok vannacht met het geld en die andere vrouw. Wij bleven achter — wij, die niet het minste verlangen hadden, tegenover u — en tegenover die woedende Indianen te staan. Ziet u niet in, dat het de waarheid is?”

„Er zit eenige logica in,” zei Cipriano, met een wreeden, bitteren glimlach. Hij wisselde eenige woorden met het opperhoofd, wiens duidelijke razernij en woede klaarblijkelijk bevestigden, hetgeen Paul had verteld. De bandiet wendde het gelaat wederom naar het meisje: „En wie is die vreemde roover, die zich zoo gemakkelijk bij u kon aansluiten, alle onderhandelingen voerde hier met het opperhoofd en toen met al uw geld er vandoor ging?”

„Het is iemand, dien wij uit de gevangenis in Senzala hebben bevrijd,” antwoordde Bevis rustig. „Het geld moest dienen om de gevangenbewaarders om te koopen, doch senhor Martino slaagde er in, de bevrijding tot stand te brengen zonder omkooprij. Senhor Martino verliet ons daarna en de bevrijde gevangene voerde ons hierheen om met kano's verder de rivier naar San Anjo af te zakken. Doch u ziet en hoort thans wat er gebeurd is.”

„Het klinkt wederom aannemelijk,” zei Cipriano bitter. „Wie is die man, die datgene heeft weggenomen, wat ik had willen hebben?”

„Zijn naam zegt u niets. Het is een Engelschman, Ronald Buckingham.”

„Aannemelijk, zegt hij,” barstte Gonzala uit. „Een Engelschman moet het hebben gestolen. Ik geloof er geen woord van. Verwacht u, dat wij maar zonder meer aannemen, dat u zelf een dief in uw gezelschap hebt opgenomen?”

„Wij wisten het niet,” begon Bevis. „Hij was iemand, dien wij kenden....”

„Hij was een halfbroer van mij, en daarom kon hij met ons reizen,” zei Jennifer, die te trotsch was om haar schaamte achter stilzwijgen te verbergen; te trotsch ook om in te zien, zooals een snel gebaar van Bevis Probyn haar waarschuwde, dat haar woorden te openhartig waren.

„Ah, zoo....” zei Cipriano met een veelbetekenenden klank in zijn stem, waaruit viel op te maken, dat hierdoor zijn respect in belangrijke mate werd verminderd. „Aha — de zuster van een oplichter.”

Zijn toon was duidelijk. Zij voelden, dat hij thans meende tot zijn gelijken, zelfs tot zijn minderen te

spreken. Doch nu er zich onder die minderen een bevond die schoon en aantrekkelijk was, toonde hij zijn bewondering en belangstelling voor Jennifer geheel openlijk. Pascobas zag het en grijnsde. Slechts Gonzala was het met deze gewijzigde houding niet erg eens, omdat hij vreesde, dat daardoor de zaak, waaarom het ging, minder Cipriano's aandacht zou hebben.

„Je moet niet vergeten,” gromde hij, „dat zij zonder twijfel zeer rijk is. Er kan misschien nog een voordeeltje uit worden geslagen, niettegenstaande het geld ons is ontgaan.”

„Dat vergeet ik niet,” klonk het antwoord van Cipriano, terwijl hij zijn blik niet van Jennifer afwendde, die, hoewel verschrikt, toch volkomen haar waardigheid bewaarde. „Rijk — welnu, er zijn manieren genoeg, waarop men zich van die rijkdommen kan verzekeren.”

Bevis Probyn kon zich bijna niet inhouden en had den kerel gaarne tegen den grond willen slaan. Hij begreep, waar de schurk op doelde. Weliswaar had Martin hem gewaarschuwd, dat Jennifer een begeerenswaardig persoontje zou zijn voor een losgeld, doch Cipriano dacht nog verder. Bevis herinnerde zich, dat de Zuid-Amerikaansche wet in geval van huwelijk bepaalt, dat de bezittingen van man en vrouw één worden en beide partijen recht hebben op het inkomen, dat daaruit voortvloeit. Dacht de kerel in die richting? Het had geen nut te zeggen, dat een dergelijk huwelijk nimmer zou kunnen plaats vinden. Zij waren door niets beschermd en afhankelijk van een schurk, die geen andere wet erkende dan alleen die, welke hij zelf voorschreef.

Slechts met de grootste moeite wist Bevis zijn kalmte te bewaren bij die afschuwelijke gedachte. Om hun aller veiligheid beheerschte hij zich, hoewel hij in dit korte oogenblik reeds vele malen het moment had verwenscht, waarop hij had toegestaan, dat Martin het gezelschap verliet.

Jennifer voelde eveneens, dat het achterblijven van Martin ten slotte een fatale vergissing bleek te zijn. Zij had niet alleen zichzelf in gevaar gebracht, doch ook haar twee metgezellen. Instinctmatig voelde zij, wat Cipriano met haar voorhad, en zij

wist, dat het den dood van Bevis en Paul zou teekenen, indien dezen tegenstand zouden bieden. Desondanks verzamelde zij al haar moed en keerde zij Cipriano vastberaden den rug toe. Zij zei tot Bevis:

„Ik laat het aan jou over om de zaken verder met dien man te bespreken. Hij schijnt niet te weten, hoe hij zich tegenover een vrouw behoort te gedragen.”

Cipriano lachte.

„Zoo, dus nog opstandig ook — dat mag ik wel in een vrouw.” Zijn hand greep haar vast bij den pols, toen zij hem voorbijging, en hij draaide dezen zoo om, dat zij van aangezicht tot aangezicht tegenover elkaar stonden. „Ik zal je temmen,” zei hij, „en je onderwijl aanbidden; en je zult heel spoedig zacht en lief tot mij fluisteren.”

Hij voelde iets bewegen aan zijn gordel en opzij kijkend zag hij in de oogen van Paul. En terwijl hij den woedenden en vastberaden blik ontmoette, voelde hij tevens de punt van een mes tusschen zijn ribben prikken. Een van opwinding trillende stem zei:

„Het is jouw mes, dat ik hier in mijn hand heb. Je weet zelf, hoe diep het kan indringen. Laat die dame gaan.”

Cipriano keek Paul doorborend aan.

„Is het je bedoeling, door mijn mannen in stukken gereten te worden?” vroeg hij spottend.

„Wat doet dat er toe? Jij zult het eerst den dood ingaan. Laat haar los.” Zijn stem klonk plotseling scherp en gebiedend. „Hoor je mij? Laat die dame gaan. En beweeg je niet.”

Cipriano koos de wijste partij. Hij liet Jennifer gaan. En hij stond onbeweeglijk. Dat mes zou bij de minste beweging zijn lichaam binnendringen. Toen Jennifer haar hut had bereikt, trad Paul terug en overhandigde Cipriano zijn mes.

De man staarde hem aan en glimlachte toen.

„Ik erken en bewonder den moed, waarmee u is opgetreden,” zei hij oprecht, „doch op een bijzondere wijze. Het doet mij leed, dat uw moedige houding zonder resultaat moet blijven. Volgens mijn meening is een moedig man te bewonderen — doch gevaarlijk. En gevaarlijke mannen kunnen het

beste dood zijn. U zult toch moeten toegeven, dat het volkomen verstandig is u beiden uit den weg te ruimen.” Hij stak zijn mes weer in de scheede en trok zijn revolver. „Mijne heeren, ik geef u twee minuten om u voor te bereiden.”

Pascobas, hevig opgewonden, raakte zijn arm aan.

„Dwaasheid, Cipriano. Indien dat meisje rijk is, lijdt het geen twijfel, of deze twee zijn eveneens rijk. Zij hebben natuurlijk familie, die flink wil betalen, indien zij heelhuids worden uitgeleverd. Waarom die gelegenheid niet aangegrepen?”

„Ja, dat is zoo,” zei Cipriano aarzeland. „Maar neen — indien zij blijven leven, zijn zij maar voortdurend een bron van onrust. Je weet, hoe deze Engelschen zijn. Zij zullen zich niet tevreden stellen met het idee slechts gevangen te zijn — vooral wanneer er een vrouw valt te bevrijden. Het zal een opluchting geven, als wij met hen hebben afgerekend.” Hij speelde met zijn revolver, wachtend tot de twee minuten zouden zijn verstreken. Paul en Bevis, bleek en hijgend van angst, wachtten hun einde af.

Bevis, die zijn blik over de rivier liet gaan, riep plotseling met bevende stem:

„Groote hemel, de kano's komen terug!”

Allen wendden het hoofd naar de rivier.

„Het zijn niet de kano's, welke wij bedoelen,” zei Cipriano. „Kijk maar, er zitten alleen Indianen in.”

„Ha,” riep Pascobas uit. „Er zijn vier Indianen, doch die zitten in de eerste boot, terwijl de tweede, die zij op sleeptouw hebben, leeg is. Dat is slechts voor één uitleg vatbaar. Het zijn de kano's, waarin de dief en die vrouw zijn ontsnapt.”

„Ja, daarover bestaat geen twijfel,” stemde Gonzala in. „Misschien wil je even met je voorstelling wachten, Cipriano.”

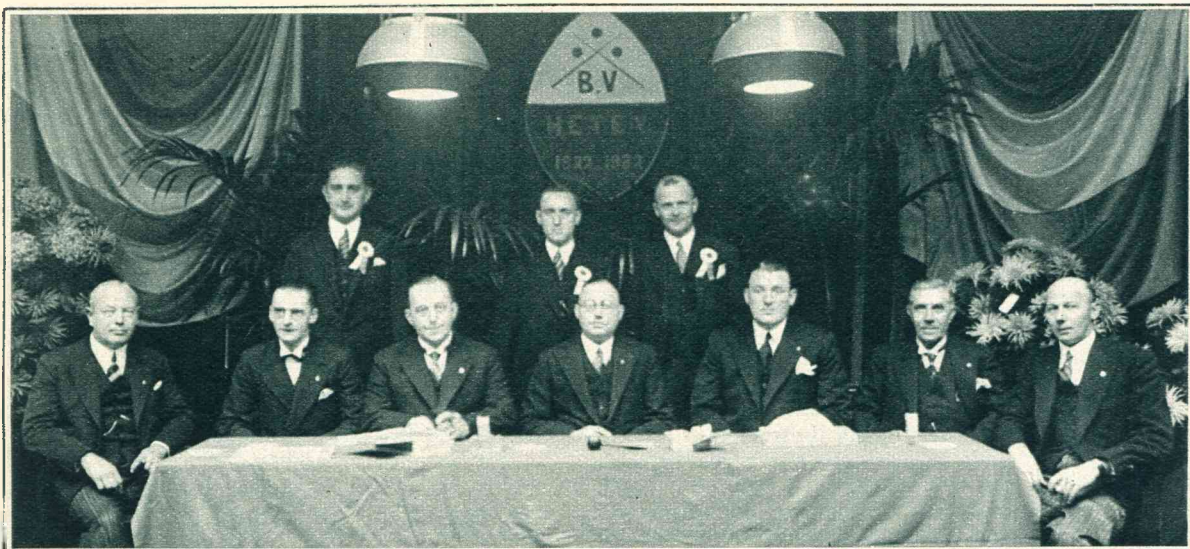
Cipriano was ook opgewonden. Hij vergat Bevis en Paul en haastte zich naar de landingsplaats. Paul constateerde, dat hij heftig stond te beven.

De Indianen, die in de kano's aankwamen, waren inderdaad de mannen, die Felton had gedwongen hem naar San Anjo te brengen.

Zij vertelden, hoe zij in het holst van den nacht

Het blanke Zwitsersche badplaatsje St. Moritz, weerspiegeld in het kleine Alpenmeer, dat zijn naam draagt.

Zaterdagmiddag had de receptie plaats van de bekende Amsterdamsche biljartvereniging H.E.T.E.Y. ter gelegenheid van het 10-jarig bestaan. Het bestuur met daarachter de feestcommissie. Zittend v.l.n.r. de heeren Kost, v. Leeuwarden, Roelofs, v. Haaren, Bood, v. Greuningen en L. Kneppers. Staande Koreman, Tom en P. Kneppers.

De A.V.V. „Zeven Provinciën” herdacht Zondag 11 Sept. j.l. haar éénjarig bestaan, ter gelegenheid waarvan op intieme wijze feest gevierd werd. Op onze kiek 't bestuur der jonge vereeniging.

De hockeydag in het stadion. „Amsterdam” dat „Hilversum” in den eindstrijd met 3-1 versloeg.

Op den Amstel is Zaterdagmiddag de 1 K.M. zwemwedstrijd gehouden om den Weismullerbeker. Mej. Ida Breukel (1e der dames) en de heer B. Kempers, snelste der heeren deelnemers.

DE OPLOSSING VAN ONZE PRIJSVRAAG

Wij hebben toch juist geraden : ontzaglijk is de toevloed geweest van oplossingen op onze laatste prijsvraag, het zekerste bewijs, dat dergelijke letterraadsels buitengewoon in den smaak van ons lezerspubliek vallen. En, wat wij ook met voldoening geconstateerd hebben : nagenoeg alle oplossingen bleken juist te zijn, waaruit we mogen concluderen, dat wij onzen lezers geen al te zwaar vraagstuk hadden voorgelegd ; hetgeen niet wegneemt dat de volgende prijsvraag, die wij binnenkort hopen uit te schrijven, wel iets moeilijker zou kunnen uitvallen....

En nu de uitslag. De gevraagde woorden waren :

Humorist, Adamson, Zuiderzeewerken, Ardennen, Leeuwarden, Angela Brent, Artis, ijskast, boerderij, beetwortel, twee maal tien, kin en oor, brullen, blaten, azijn, ziek, inkt.

De geheele zin luidt aldus :

Door aanmerkelijke uitbreiding onzer relaties zijn wij in staat onzen lezers in woord en beeld het allerbeste aan te bieden.

Uit de talrijke inzenders van goede oplossingen heeft Vrouwe Fortuna als gelukkige prijswinnaars aangewezen :

E. Ch. BAGNAG, v. d. HOOPSTRAAT 18¹, AMSTERDAM
wien de Hoofdprijs, zijnde een

Dames- of Heerenrijwiël

ten deel viel. De overige prijzen, alle waardevolle luxe voorwerpen, vielen ten deel aan :

J. S. Crouse, Witte de Withstraat 42 II, Amsterdam (W.) ; J. v. Beeren, Wilhelminastraat 212 III, Amsterdam ; H. Sanders, Veenenlaan 167, Hoorn ; A. Donker, Dahliastraat 32, Den Helder ; Mej. M. Vreeken, Uiterweg 428, Aalsmeer ; C. Stadt, Zuiderkerkstraat 26, Koog a.d. Zaan ; W. Ruigrok, Korteweg 6, Haarlem ; A. Guilop, Smidt van Gelderstraat 23, Velsen ; G. Davidson, Kaml. Onnesweg 33, Hilversum ; J. Benar, Wüstelaan 28, Santpoort ; J. Bakker, Huizerweg 27, Bussum ; Mej. G. Pekelharing, Oude Karselaan 68, Amstelveen ; J. H. Bosch, C.131, Schagen ; B. Mulder, Dorpstraat, Oudkarspel ; Wed. W. Kennedij, Noorderweg 121, Wijdewormer ; Tr. v. d. Ven, Commandeurspad 13, Katwijk a. d. Rijn ; A. A. de Waard, Meeuwenlaan 8, IJmuiden (O.) ; D. Jong, Eschdoornlaan 19, Zaandam ; J. Terwee, IJselstraat 27, Amsterdam ; Chr. Meulendijks, Hoofdweg 229 I, Amsterdam (W.) ; P. G. de Haan, Rietwijkerstraat 26 II, Amsterdam (W.) ; Mej. J. Leon, Kromme Mijdrechtstraat 54, Amsterdam ; L. Brandon, Lutmastraat 79 hs, Amsterdam (Z.) ; A. Verburg, Transvaalstraat 125, Amsterdam (O.) ; Mevr. Bekink, Cath. v. Clevelaan 8, Buitenveldert bij Amsterdam.

Den prijswinnaars onze gelukwensen, den overigen deelnemers zij het op 't hart gedrukt, dat zij den moed niet verliezen moeten, 'n volgende maal kan 't lot hun misschien wel gunstig zijn ! De aanhouder wint ! !

onder bedreiging met een revolver door Felton waren gedwongen, de booten te laden om hen daarna met groote snelheid de rivier af te voeren. In den vroegen morgen bij het aanbreken van den dag, waren zij op een eiland in het midden van den stroom aan land gegaan. Felton had hun onder de zwaarste bedreigingen geboden, vuur aan te leggen en water en voedsel te koken. Ten zeerste verwoed over de behandeling, die zij hadden te verduren, waren de Indianen besloten alles in het werk te stellen om te ontsnappen. Een van hen plukte ongezien eenige planten, waarvan de wortels wel werden gebruikt om in een vischrijk water te worden geworpen, waardoor de visschen na korten tijd bewusteloos aan de oppervlakte komen drijven. Eenige van deze wortels werden heimelijk in de koffie gedaan en kort daarop lagen en de vrouw en de man in bewusteloozen toestand. Het was niet gevaarlijk en na een paar uren zouden zij wel weer tot bewustzijn komen. Onderwijl hadden de Indianen deze gelegenheid aangegrepen om naar het dorp terug te keeren.

Nadat Cipriano dit alles had vernomen, rende hij naar de kano's om de pakketten, waarin het geld verborgen was, er uit te nemen. Doch deze waren er niet in. Hevig vertoornd wendde hij zich tot de Indianen, die hem vertelden, dat deze pakken op het eiland waren achtergebleven bij de bewusteloze man en vrouw. De Indianen wilden niets stelen van de blanken. Dat beteekende in de meeste gevallen het zenden van een bewapend schip, een beschieting en het platbranden van hun dorp.

Cipriano was zoo buiten zichzelf, dat hij een van de Indianen tegen den grond sloeg en een ander wilde neerschieten. Gonzala kwam tusschenbeide.

„Gebruik je verstand,” gromde hij. „Indien deze mannen van het eiland zijn weggevlucht en de kano's hebben meegenomen, moeten de vluchtelingen daar nu nog zijn — met het geld.”

„Dat kun je denken,” beet Cipriano hem toe. „Die zijn ondertusschen ontsnapt.”

„Niet als de stroom daar breed is — en er krokodillen rondzwemmen,” wierp Gonzala tegen.

Hij vroeg het den Indianen en dezen verzekerden, dat ontsnapping van het eiland door de vele gevaren onmogelijk was. Zij waren daar net zoo zeker opgeborgen als in een gevangenis.

Cipriano gaf onmiddellijk aan twee der Indianen bevel weer in de kano's te stappen.

„Wij zullen die vrucht zoo spoedig mogelijk gaan plukken,” grijnsde hij. „Pascobas kan beter met ons meegaan, hij is onbetrouwbaar als bewaker, doch kan wel eens van nut zijn door zijn kennis van het water. Jij, Gonzala, kan beter de bewaking van onze gevangenen op je nemen. Houd ze in het oog. Mocht het noodig zijn, dat je die twee mannen neerschiet, dan zal ik je daar niet lastig om vallen. Maar de vrouw — herinner je wel, dat zij behalve zeer schoon, bovendien zeer rijk is. Wees gewaarschuwd, dat ik je verantwoordelijk voor haar stel, Gonzala, en je weet, ik wensch niet, dat mijn waarschuwingen in den wind worden geslagen.”

Gedurende een oogenblik glimlachte hij op zijn afzichtelijke manier tegen Gonzala en zelfs deze bandiet huiverde. Cipriano was niet voor niets door de geheele streek bekend en gevreesd. Hij nam plaats in de kano. Toen de booten uit het gezicht waren verdwenen, voegden Bevis en Paul zich bij Jennifer, die aan den ingang van haar hut was verschenen om te zien, wat er gebeurde. Zij vertelden haar de geschiedenis, die zij hadden kunnen vernemen, omdat Ci-

priano als tolk was opgetreden voor Pascobas, die het dialect van den stam niet machtig was.

„Hoe lang zullen zij wegblijven?” vroeg Jennifer.

„Ten hoogste tot morgenmiddag,” zei Bevis. „Ik denk niet, dat zij het eiland bereiken voor het aanbreken van den dag.”

„En wij?” vroeg Jennifer weer. „Kunnen wij nog iets doen?”

Zij keken om zich heen naar de Dago's, die lui verspreid lagen, doch met hun handen aan de wapens.

„Ik vrees, dat wij niets kunnen uitrichten,” zei Bevis. „Een regen van kogels wordt ons natuurlijk achterna gezonden, indien wij zouden ontsnappen, en bovendien zijn wij ongewapend en onervaren, zoodat een tocht door de wildernis onzen ondergang zou beteekenen.”

„Zelfs dat,” zei Jennifer huiverend, „zal beter zijn dan met dien man mee te moeten gaan.”

„Dat is zoo,” zei Bevis langzaam, doch weinig hoopvol. „Wij moeten dan ook op onze hoede zijn.

Zoodra zich een gelegenheid voordoet, moeten wij die benutten.”

Met een belachelijke poging tot optimisme veronderstelde Paul:

„Misschien komt Cipriano niet terug. Felton is gewapend. Hij zal zich niet zoo gemakkelijk overgeven.”

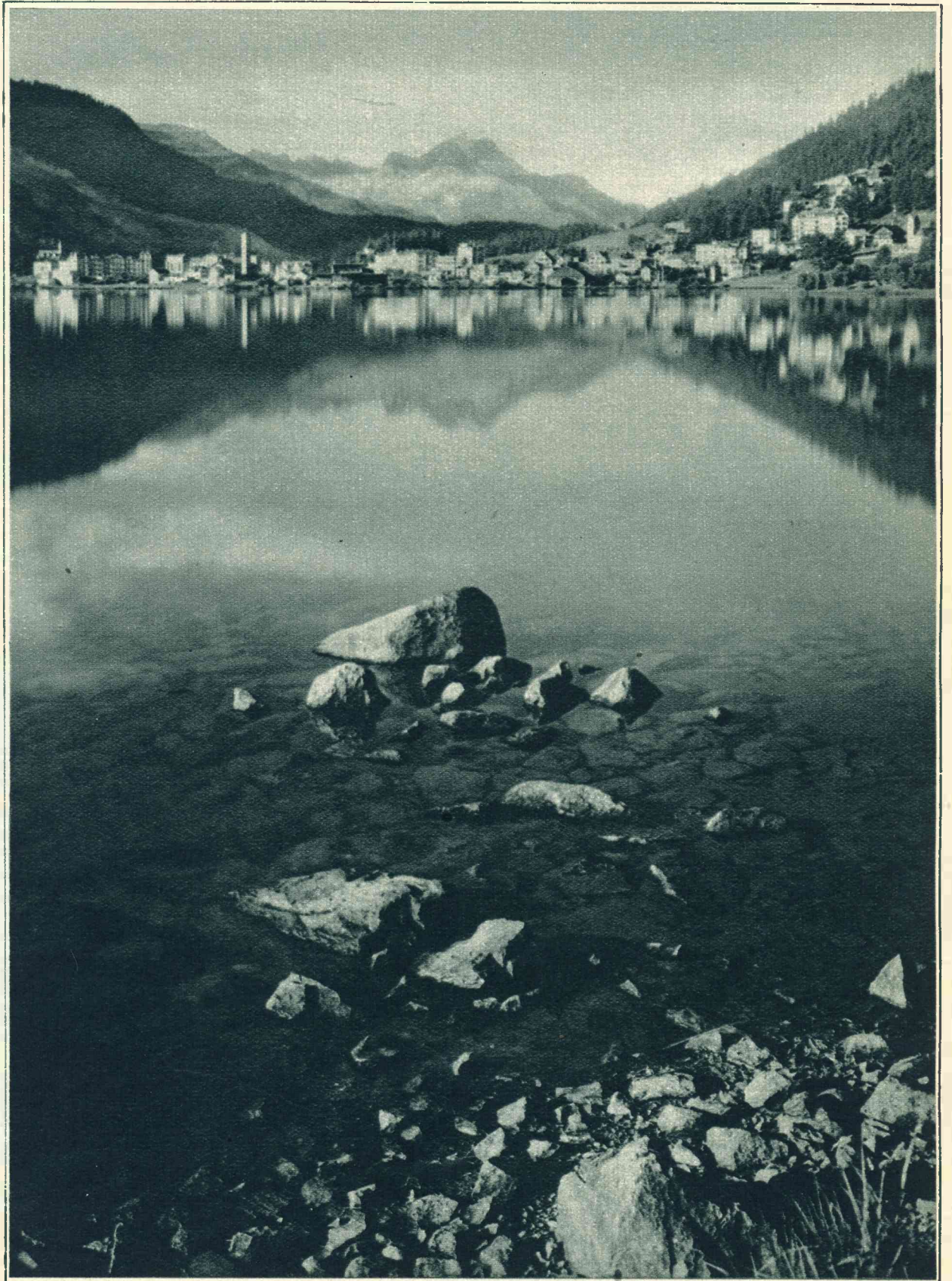
Met buitengewone bitterheid in haar stem antwoordde Jennifer:

„Neen, hij zal niet vechten. Van zijn zijde kun je niet op eenige hulp rekenen.”

De beide mannen waren getroffen door deze plotselinge erkenning, dat het karakter van haar halfbroer minderwaardig was. En zij ging verder, als voelde zij een verontschuldiging te moeten uitspreken:

„Ik moet jullie vragen mij alles te vergeven, waardoor jullie thans met mij in zulk een groot gevaar verkeert. Ik geloofde in den man, die volkomen onbetrouwbaar was in plaats van in den gene, die zich in elk opzicht betrouwbaar en moedig heeft betoond.”

(Wordt voortgezet).

Zoo helder is onder de blaauwe luchten 't water in de St. Moritzersee, dat men er de steenen op den bodem tellen kan.

Een matige wedstrijd tusschen Blauw Wit en Z.F.C. in het Stadion. Spelmoment uit deze match. De Zaanse verdediging heeft een aanval der Blauw Witten onderbroken.

geluk had het ook een gelijk spel kunnen zijn. Wij willen hiermede maar zeggen, dat er nu nog niet direct reden tot ongerustheid ten opzichte van de zebra's behoeft te bestaan.

Ajax deed het beter. Dat de roodwitten aan hun reputatie verplicht waren om in Den Haag van V.U.C. te winnen, stond als een paal boven water. Toch hadden wij niet gedacht dat na het vrij slappe aanvalsspel in de vorige wedstrijden

zes doelpunten tegen de Hagenaars zouden worden gemaakt. Overigens hechte men niet al te veel waarde aan de cijfers, daar V.U.C. ons niet al te sterk schijnt. Althans, vorige week werd ook reeds met behoorlijk verschil van Sparta verloren en als men daarbij in aanmerking neemt, dat hetzelfde Sparta thans in Hilversum werd geklopt, dat acht dagen eerder met verbluffende cijfers van Stormvogels had verloren.... Enfin, u weet het, geachte lezer, op deze wijze komt men er nooit uit en wij zullen ons dan ook voorloopig maar niet in prognostics verdiepen, doch rustig afwachten wat de kampioenen er verder van maken.

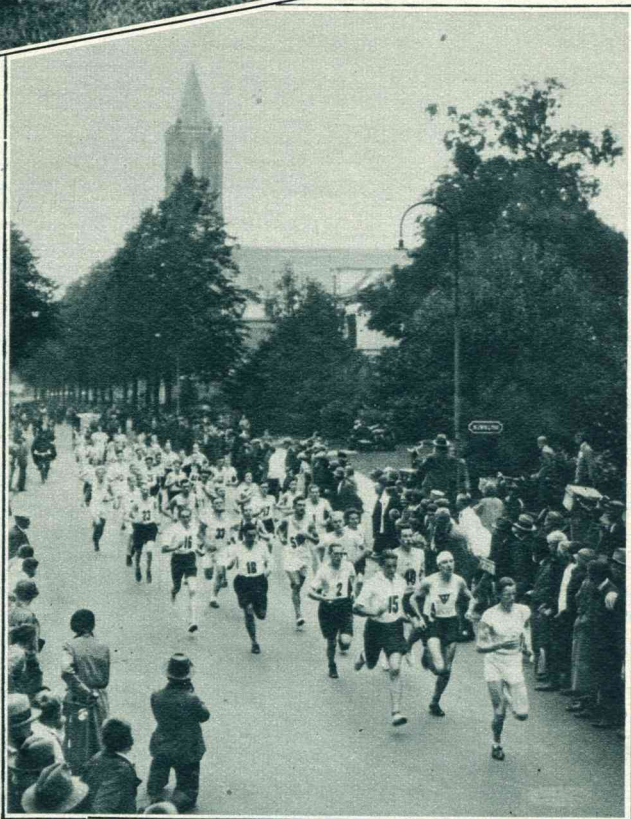
Er vielen verder Zondag eigenaardige uitslagen te noteeren. In afdeling I valt de 6-1 overwinning van D.H.C. tegen 't Gooi verbazend op. De nieuwe eerste klassers hebben zich hierdoor

SPORT VAN ZONDAG

Met Blauw Wit wil het nog niet erg vlotten. De zebra's zijn er niet in geslaagd hun eersten thuiswedstrijd in een overwinning om te zetten, hetgeen dus de tweede nederlaag in successie beteekent. Het verschil in doelpunten was nog kleiner dan tegen A.D.O. en bedroeg ditmaal dus slechts één simpel goaltje. 't Is niet veel, maar net genoeg. Overigens is de 1-2 nederlaag tegen het vrij sterke Z.F.C. zoo'n slecht resultaat nog niet en met een klein beetje

Een verrassende start. Het Stormvogels-team dat niet alleen den vijand, doch ook zijn vrienden verbaasde, door de beide eerste competitie wedstrijden met sprekende cijfers te winnen.

Zaterdag j.l. vond een veldloop door Bussum plaats. De start der deelnemers.

Veldloop van de Zaanse vereeniging voor vreemdelingenverkeer, de z.g. zesstedenloop over 14 K.M. Eenige loopers bij den molen „De Koperslager” te Zandijk.

meteen aan het hoofd van de afdeling geplaatst. Een fraai resultaat, doch vreemd is zoo iets niet. Wij herinneren in verband hiermede aan den fraaien start van West Frisia in het vorige seizoen.

In de andere afdeling dient allereerst Stormvogels' groote overwinning gememoreerd. Een eigenaardige ploeg, die der IJmuider Vogels. Niemand in IJmuiden had kunnen denken dat Stormvogels in staat zou zijn om in twee wedstrijden 14 doelpunten te scoren. Integendeel, in het kamp der Vogels was men lang niet gerust over de ploeg. Die vrees zal nu wel verdwenen zijn, want 't spreekt vanzelf dat men bij een dergelijk begin aan heel andere dingen dan aan degradatie-wedstrijden denkt. Ook hier is voorzichtigheid echter voorloopig geboden. Een dergelijke start is den Vogels niet vreemd.

De Noordhollandsche „derby” tusschen K.F.C. en West Frisia eindigde in een 3-1 overwinning voor de thuisclub, waardoor K.F.C. en Stormvogels de eenigen zijn die nog een blanco creditzijde hebben.

Tenslotte dient uit deze contreien nog gewag gemaakt

Korfbal in de hoofdstad. Spelmoment uit den op' het v. Beuningenplein gespeelden wedstrijd Westerkwartier—D.D.V., door eerstgenoemde ploeg met 6—3 gewonnen.

V. S. V. op eigen grond met 0-1 door H. B. S. geklopt. Spelmoment uit den kamp in IJmuiden-Oost. Een mislukte aanval op 't Haagsche doel.

van Haarlems eerste schrede op het pad der overwinning. De nieuwe eerste klassers hebben D.F.C. twee kostbare puntjes ontnomen, hetgeen een keurige prestatie mag worden genoemd. De Dordtenaren hebben nog geprotesteerd tegen het niet toekennen van een strafschoep, welke na den wedstrijd in een doelpunt werd omgezet. Veel kans is er bij een dergelijk geval voor de protesteerende partij echter niet, zoodat het resultaat (5—4) wel ongewijzigd zal blijven.

Dan willen wij nog met een enkel woord de resultaten der tweede klassers memoreren.

T. O. G. liet zich met 1—5 door Kinheim kloppen, hetgeen na de overwinning in de Zaan geweldig tegenvalt. Zeeburgia behaalde zijn tweede overwinning, ditmaal op Z.V.V. De „derby” tusschen V. V. A. en

Goed werk van H.F.C. in de tweede klasse. Na eerst Baarn met overtuigende cijfers te hebben geklopt, won het gedegradeerde H.F.C. Zondag met 5-0 van Bloemendaal. Spelmoment uit den wedstrijd aan de Spanjaardslaan te Haarlem. Bloemendaal valt zonder resultaat aan.

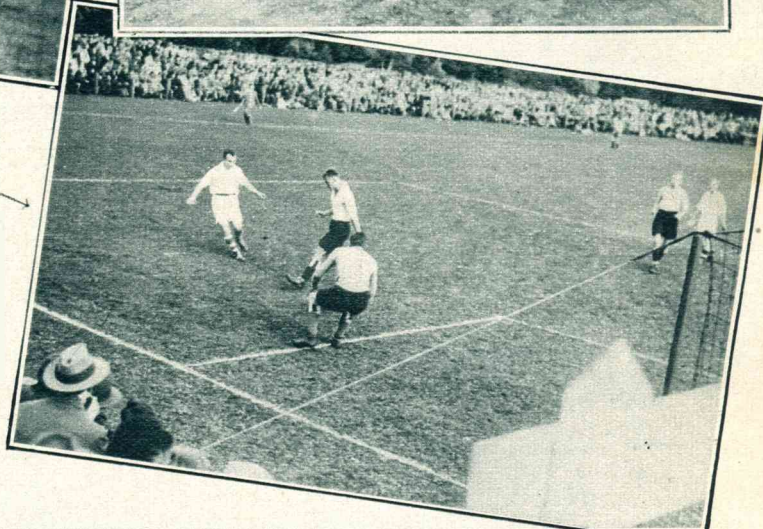
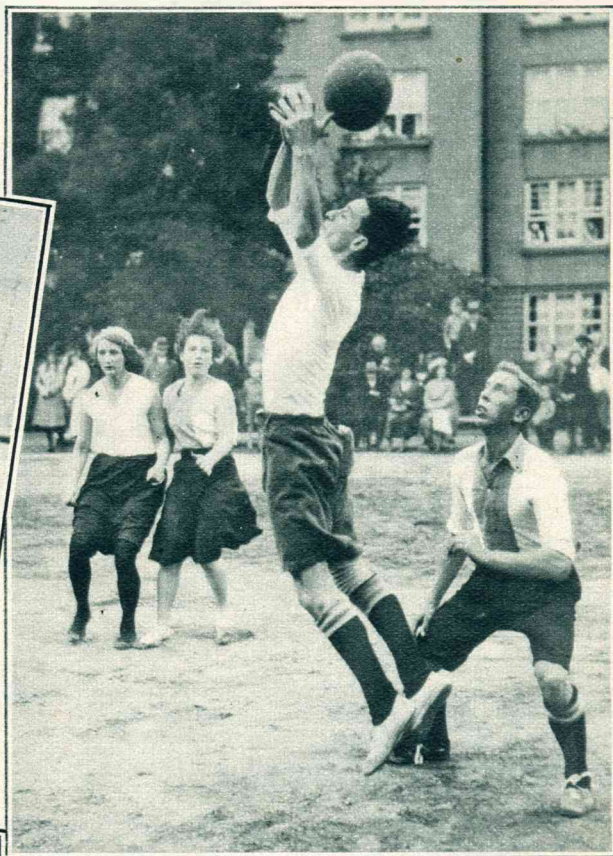

Weer een 2e klasse „derby” in de hoofdstad. Spartaan en A.F.C. in actie tijdens den wedstrijd, welke met 2—1 door de roodbroeken werd gewonnen. Het A.F.C.-doel in gevaar.

D.E.C. eindigde in een 5—1 overwinning voor de gasten, waaruit naast het goede van D.E.C. toch ook weer de zwakte der roodzwarten blijkt.

In de andere afdeling won D.W.S. in Baarn met niet minder dan 10—1 van de plaatselijke club, waardoor de Polderbewoners wat de doeltijfers betreft voorloopig wel niet voor de concurrenten te bereiken zullen zijn. Terloops herinneren wij er aan dat Zondag a.s. de match tegen H.F.C. in den Polder wordt gespeeld. Daar zal het spannen.

De Spartaan bereidde zijn aanhangers een verrassing door met 2—1 van A.F.C. te winnen. Dat zijn drie punten in twee wedstrijden. Een begin dus dat voor de niet verwende roodbroeken klinkt als een klok.

EXTRA-TREINEN VOETBALWEDSTRIJD BELGIE-HOLLAND

Ter gelegenheid van den voetbalwedstrijd België—Holland die op 16 October a.s. te Brussel zal plaats vinden, zullen wij de volgende extra-treinen laten loopen:

Extra-trein D. Amsterdam—Brussel en terug.			
Heen	Aank.	Vertrek	Terug
Amsterdam C.S.	—	6.10	Brussel-Nord
Haarlem	6.26	6.28	Roosendaal Aank.
Leiden	6.51	6.52	Dordrecht
Den Haag	7.06	7.08	Rotterdam D.P.
Rotterdam D.P.	7.30	7.35	Den Haag H.S.M.
Dordrecht	7.55	7.56	Leiden
Roosendaal	8.27	8.30	Haarlem
Esschen Belg. tijd	8.20	8.40	Amsterdam C.S.
Brussel-Nord	10.04		

Prijzen heen en terug met inbegrip van gereserveerde zitplaatsen:

van Amsterdam, 2e Klasse	3e Klasse
„ Haarlem, 2e kl.	„ „
„ Leiden, 2e kl.	„ „
„ Den Haag 2e kl.	„ „
„ Rotterdam D.P., 2e kl.	„ „
„ Dordrecht, 2e kl.	„ „
„ Roosendaal, 2e kl.	„ „

Voetbalpassen à f 0.30 zijn bij ons verkrijgbaar.

Verder zijn, voor zoover de voorraad strekt, de volgende terreinbiljetten bij ons verkrijgbaar, echter uitsluitend voor houders van onze extra-treinbiljetten:

Overdekte tribune	Vak I f 2.25
„ „	„ J f 1.90
„ „	„ K f 1.55
Onoverdekte „	„ P f 1.20
Staanplaatsen	f 0.70

N.V. EUROPA EXPRESS, Nassauplein 1, Haarlem

Bureaux: De Stad Amsterdam, N.Z. Voorburgwal 262, Amsterdam. Tel. 33170

Korfbal in de hoofdstad. Kiekje voor den Blauw-Wit-korfbal tijdens de match. Blauw Wit—D.T.V. De Blauw-Witten wonnen met 6—2.

L'ORÉAL
DE BESTE ONSCHADELIJKE
HAARVERF!

Accepteer alleen gesloten
hollandse dozen, die de
voor het hollandsche klimaat
geschikte verf bevatten.

N. V. TOILETARTIKELN - MIJ. L'ORÉAL-HOLLAND
Huddestraat 9 AMSTERDAM
Alleenvertegenwoordigers: RICHARD WERNEKINCK & Co
AMSTERDAM

voor uw haar
dagelijks

**O
CAP**

**SCHUIMT
EN
WASCHT**

zonder water

**Wanneer
U corpulent is ...
of wordt ...**

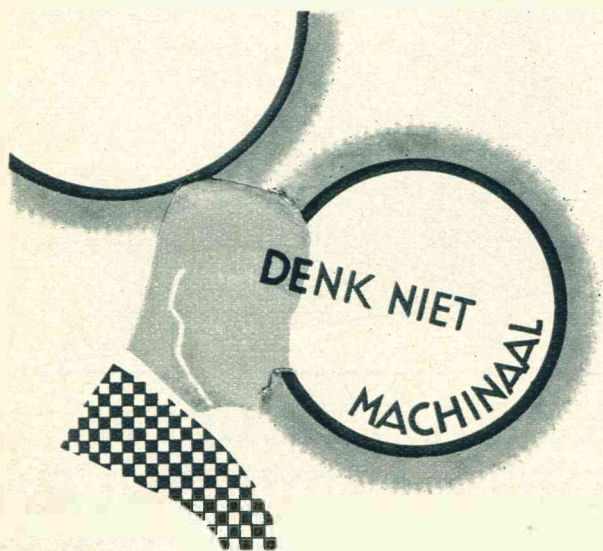
is dit meestal te wijten aan
een opeenhooping van over-
tollige substanties. Begin
nog heden met Dr. E. Rich-
ter's Thee, daar deze op
natuurlijke wijze Uw ge-
wicht vermindert. Vermijdt
forceermiddelen of honger-
kuren welke alleen rimpels
veroorzaken en waarmee U
slechts een tijdelijke ge-
wichtsvermindering bereikt.

Dr. E. Richter's Thee
bij apoth. en drogisten of door het
depot Heerengr. 149. Amsterdam
per pak 11.50

Koopt geadverteerde artikelen

**VAN RIJN'S
Utrecht De Beste MOSTERD**

wees frisch, wees opgewekt
wees geen sleurmensch, 's-morgens
niet, 's-middags niet en ook 's-avonds
niet. Stelt Uw werkkring aan Uw zenu-
wen zware eischen, blijf ze de baas
door geregeld Wrigley's te gebruiken.
Wrigley's na elke maaltijd reinigt het
gebit, maakt de mond frisch en be-
vordert de spijsvertering. Wrigley's geeft
rust en kalmte, houdt U fit en monter.

Twee soorten: P.K. (zuivere pepermuntsmak)
en Spearmint (pittige kruisemuntsmak). 5 cent
per pakje. HM 2

WRIGLEY

WAARSCHUWING!

Aspirin-tabletten worden door de BAYER-fabrieken uit-
sluitend aan Apothekers en Drogisten geleverd.

Daarom trachten andere zaken, welke geen verstand van ge-
neesmiddelen hebben U dikwijls minderwaardige tabletten te
verkoopen. Maar heeft U er al eens op gelet, op welke onhygië-
nische en vieze wijze dergelijke tabletten in zulke zaken bewaard
en verpakt worden! U zult dan zelf tot de overtuiging komen,
steeds uitsluitend de origineele oranje-verpakking van BAYER:

oranjeband-buisjes van 20 tabletten a 70 cent en
oranje-zakjes van 2 tabletten a 10 cent

te eischen, en alleen Aspirin-tabletten
bij Apothekers en Drogisten te koopen,
waar deze origineele verpakkingen

verkrijgbaar gesteld zijn.

DEMISAISSONS

18.-

23.-

28.-

33.-

39.-

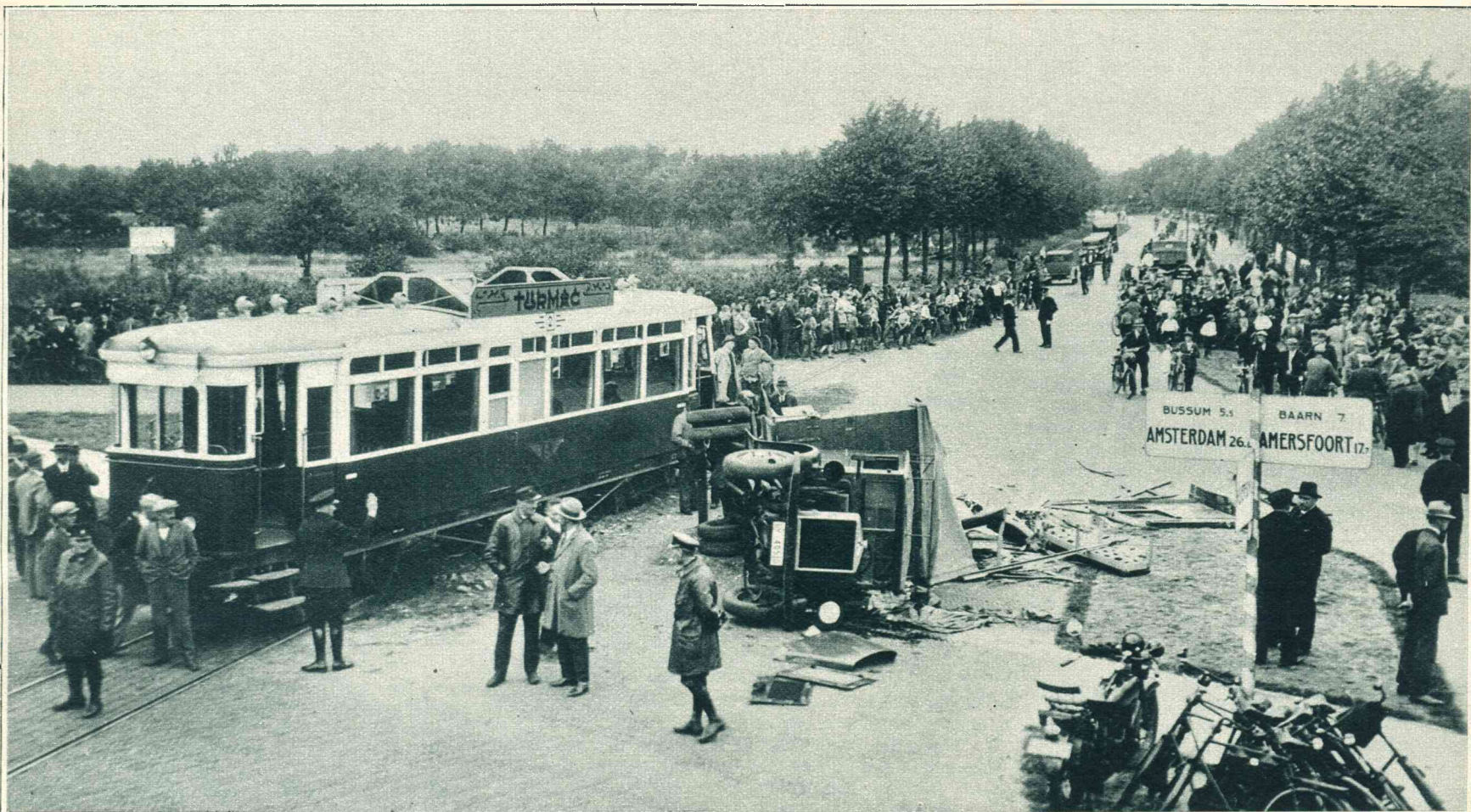
44.-

49.-

P&C

PEEK & CLOPPENBURG

PUROL geneest en verfracht de huid

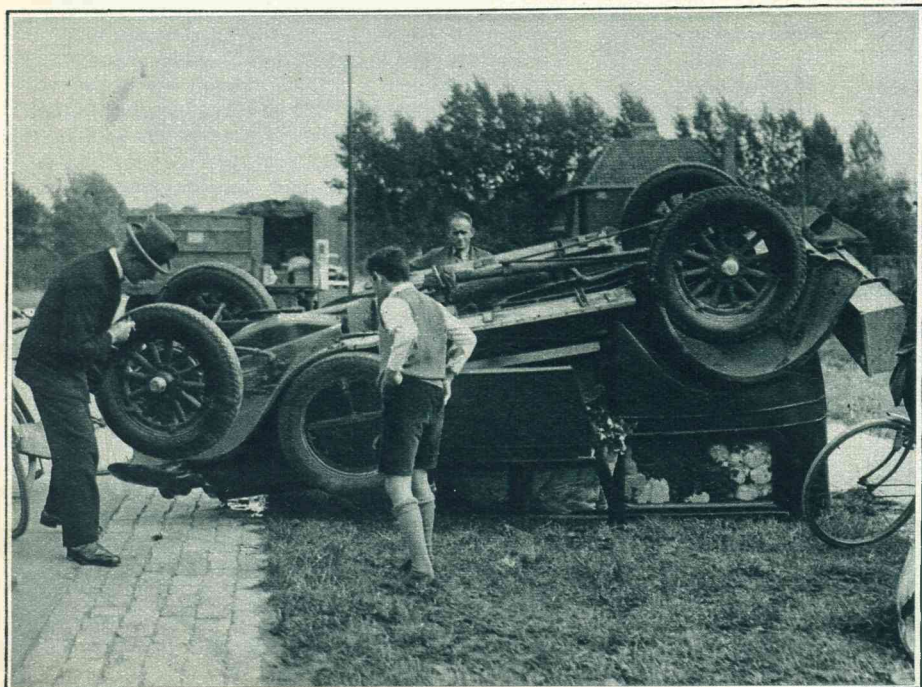

Op het punt waar onder Laren de Rijksweg den Hilversumschen roeg kruist, heeft een ontzettende botsing plaats gehad tusschen de Gooische Stoomtram en een Deutsche autobus. De trampassagiers kwamen met den schrik vrij, maar van de inzittenden van den tot „bus” omgebouwd vrachtauto werd een dame gedood, terwijl er 24 in min of meer ernstigen toestand in het ziekenhuis moesten worden opgenomen. Een overzicht van de plaats des onheils.

'T LAATSTE NIEUWS

Een detailfoto van het ongeluk. De vrachtauto, die als autobus werd gebruikt, werd opzij geworpen en totaal vernield. Het voorbalcon van den tramwagen werd ernstig beschadigd.

Het echtpaar P. L. Looy, Breestraat 54, Den Helder, viert 16 October a.s. zijn gouden huwelijksfeest.

Te Callandsoog was het echtpaar Vos—Louv vijf en vijftig jaar getrouwd. De man heeft tal van reddingen in dienst der N. Z. Holl. Reddingmij. verricht

Dienzelfden middag had op den breeden autoweg Amsterdam—Hilversum een botsing tusschen twee auto's plaats. Een kantelde en werd vernield. De bestuurder bleef ongedeerd.

DE PROFEET

Door W. SMIT

De heer James Vaughan nam tegenover zijn vrouw plaats aan tafel en deed den eersten aanval op zijn ontbijt. Twee brieven, reeds open gesneden, lagen naast zijn bord, welke ontdekking hem eenigszins vertoornd deed opzien.

„Betty, hoe dikwijls moet ik je nu nog vragen mijn correspondentie niet te lezen? Als ik niet op pas, beschadig je nog eens een of ander belangrijk document.”

Vervolgens trok hij een lang gezicht bij het lezen van het eerste epistel. „Verdraaid, die Smith wil een extra dekking hebben voor die Tin Reef-effecten. Die belegging heeft mij waarachtig al een kapitaaltje gekost.”

Toen trok de andere brief, waarvan de enveloppe prijkte met een eigenaardigen buitenlandschen postzegel, zijn aandacht. Ook ditmaal eischte het epistel blijkbaar een gezichtsvertrekking, want stomme verbazing teekende zich op zijn gelaat af bij het lezen van het volgende:

Yuzkub, Centraal-Azië.

Beste James, — Je zult wel verwonderd zijn een brief van mij te ontvangen. Ik ben hier ongeveer drie jaar bezig geweest naar olie te zoeken. Natuurlijk wel een hoop herrie tegengekomen, maar geen olie. Ik ben dan ook werkelijk niet in staat jou het destijds geleende terug te betalen, trouwens het loopt met mij op zijn eindje. Ingesloten echter stuur ik je een boontje,

waarvan hier iedereen beweert, dat hij, die het opeet, het z.g. tweede gezicht krijgt. Oorspronkelijk had ik er drie, doch naderhand heb ik er twee weggegeven. De eerste ontdekte toen binnen een paar dagen olie, je ziet wel dat hij er gelukkig mee werd, alleen viel hij een week nadien over een klip. De andere, heb ik gehoord, een zekere Alton, moet een flinke bom duiten in Cairo verdiend hebben. Het derde boontje is voor jou en indien het je geluk brengt, denk dan nog eens aan je ouden vriend,

Mark Aldworth.

Uit de enveloppe viel een doodgevoorn gedroogd boontje. Mevrouw Vaughan keek haar man aan en zeide: „Gooi het maar weg, James. Het ziet er vergiftig uit.”

„Ik geloof, dat je gelijk hebt, Betty, maar zeg, die naam Alton, wacht eens — dat is die vent, die in Monte Carlo de bank liet springen en kort daarop zelfmoord beging.”

Na verloop van een half uurtje verliet de heer Vaughan zijn huis en ging naar kantoor, en hoewel hij van plan was het boontje weg te gooien, kon hij er maar niet toe komen. Terwijl hij in den trein stapte, vroeg hij zich af, of dat boontje werkelijk in staat zou zijn hem een min of meer vooruit-

zienden blik te bezorgen. Deze gedachte liet hem niet meer los en plotseling liet hij het boontje in zijn mond verdwijnen. Het was tamelijk hard en smaakte, ja, waar smaakte het eigenlijk naar? Even slikte hij, weg was het boontje.... Plotseling schenen zijn hersenen helderder te kunnen denken.

Om de proef op de som te nemen, zocht hij een muntstukje in z'n broekzak en haalde het er in zijn vuist vastgeklemd uit. „Het is munt”, fluisterde hij in zichzelf. Dan opende hij zijn hand. *Het was munt.* Vijfmaal herhaalde hij dit, doch steeds raadde hij juist. Een ongekend gevoel van macht en sterkte overviel hem, en om zijn gevoelens te verbergen keek hij uit het coupéraampje en vestigde zijn aandacht op een vliegtuig, dat daar hoog in de lucht voortronkte. Een heer, tegenover hem zittend, glimlachte eens vriende-

lijk en zeide: „Dat is de manier om naar Parijs te gaan, mijnheer, vlug en geen last van volle treinen.”

Doch mijnheer Vaughan schudde het hoofd en antwoordde: „Die machine zal Parijs niet bereiken”, en besefte dan plotseling, dat hij zich gek aanstelde.

Verwonderde gezichten draaiden zich naar hem toe en iemand vroeg: „Mijnheer is deskundige?”

„Neen, ik ben een profeet. Die machine zal verongelukken. Let maar eens op mijn woorden.”

Dan kwam er een stem uit den hoek: „Vertelt u ons dan eens, wie wint de London Cup Race vanmiddag?”

„Eh, wat ik — is het met paarden?” informeerde de heer Vaughan nogal onnoozel.

„Hier is de lijst. Moonstar is favoriet.”

Vlug doorliep hij de hem aangeboden courant en profeteerde: „Forlorn Hope wordt 1, Grey Cloud 2 en Whizz-Bang 3, Moonstar heeft geen schijn van kans.”

„Kom, kom. Forlorn Hope heeft nog nooit een wedstrijd gewonnen. Bent u er wel zoo zeker van?”

„Positief. U kunt uw hemd verwedden op dit paard.”

Juist wilden allen over dit punt beginnen te argumenteeren, toen de trein het station binnen liep, hetgeen den heer Vaughan de gelegenheid gaf snel te verdwijnen. Inplaats van regelrecht naar zijn kantoor te gaan, liep hij een restaurant binnen en bestelde koffie. Die Tin Reef-beweging spookte nog steeds in zijn hoofd en hij zocht de financiële pagina van zijn ochtendblad. Dan begon zijn helderziendheid te werken, hij snelde naar een telefoon-cel en draaide het nummer van zijn makelaar. „Zeg Smith, je moet wachten tot vanmiddag met het verkoopen van die Tin Reefs. Je zult zien, dat zij zich flink gaan herstellen.” — Dan wandelde hij weer naar buiten en bemerkte, dat hij zich eenigszins onbehaaglijk gevoelde met betrekking op dat voorspelde vliegongeluk. Hij veronderstelde, dat bellen naar de betreffende Maatschappij wel geen zin zou hebben. Langzaam slenterde hij verder en nam plaats op een bank in een plantsoen. Blijkbaar was hij door het zonnetje in slaap gevallen, want het was al bijna twaalf uur, toen hij wakker schrok door het geschreeuw van krantenjongens. Hij stond op en kocht een extra middageditie. Vlug doorliep hij het blaadje, doch bespeurde niets van een vliegongeluk. Doch dan trokken vet gedrukte letters zijn aandacht: *Sensatie op de effectenbeurs. Tin Reefs vliegen omhoog.* Dan las hij verder op: *Waarom Moonstar de Cup Race zal winnen.* Dit was nu wel niet overeenkomstig zijn voorspelling, maar niettemin was hij er van overtuigd, dat dit paard den wedstrijd *niet* zou winnen. Plotseling herinnerde hij zich zijn plan om op Forlorn Hope te wedden en vlug wipte hij in een telefooncel. „Helloh”, kwam de stem van Smith, „Tin Reefs hebben een aardig kunstje gemaakt. U heeft al een kleine vijf duizend Pond verdiend.”

„Direct verkoopen dan, Smith. En dan wat anders. Ik wil wedden, kunt u dit door middel van uw boekmaker bewerkstelligen?”

„Met genoegen,” was het antwoord. „Zeker op Moonstar, dat is zoo zeker als wat.”

„Neen, neen, op Forlorn Hope. Laten wij zeggen honderd Pond.”

„Watte, Forlorn Hope? Enfin, u moet het weten, het is anders weggegooid geld.”

Na een smakelijke lunch bracht de heer Vaughan den middag door in een bioscoop. Het liep al tegen vijf uur, toen hij weer buiten stond en tot de ontdekking kwam, dat hij wel op mocht schieten, wilde hij op den gewonen tijd thuis zijn. Hij praaide een taxi en reed naar het station. Door zijn haast kreeg hij geen gelegenheid een avondblad te koopen en ofschoon hij zeer benieuwd was naar den uitslag van den wedstrijd, kreeg hij geen kans iets wijs te worden uit de bladen van zijn medereizigers.

Heldinnen der Lucht.
Marga von Etzdorf.

Heldinnen der Lucht. Elly Beinhorn.

de sportberichten. Hier zoo. Hé, wat is dat. Maar dat moet 'n misdruk zijn. Vast. Moonstar 1, Golden Ray 2 — Autumn Herb 3. Maar wat is er dan met Forlorn Hope gebeurd? Oh, wat staat hier? Groote genade, zij schrieven — Forlorn Hope gaat halverwege zitten en weigert verder te gaan. Wel allemachtig."

Mevrouw Vaughan lachte zachtjes. „Iets verkeerd met den profeet, James? Ik zie ook niets staan over dat vliegongeluk van jou. Oh, kijk eens, wat staat daar? Het Parijsche vliegtuig verbeterde heden het bestaande record."

„Dat begrijp ik niet," protesteerde de profeet

zachtjes. In wanhoop zocht hij evenals dien morgen een muntstukje uit zijn broekzak en zeide: „Hier, ik durf er wat om te verdedden, dat ik een muntje met het kopje naar boven uit mijn zak haal." Samen keken zij naar zijn vuist, die zich langzaam opensperde. Het was munt.

Dan stond zijn vrouw op en trok hem aan zijn arm: „Kom lieve, laten wij gaan eten en denk maar niet meer aan die voorspellersneigingen van je. Wees maar blij, dat we met die aandelen er voordelig uitgesprongen zijn, maar speculeer voortaan niet meer op zoo'n - eh - eigenaardige manier."

Toen zij aan tafel gezeten waren, zeide zij: „En nu zal ik je een bekentenis doen, maar niet boos worden, hoor."

De heer Vaughan keek zijn vrouw eenigszins verwezen aan.

Dan kwam de bekentenis: „Weet je, lieve, ik was bang vanochtend, dat het boontje, dat die mijnheer Aldworth je gestuurd heeft, je in moeilijkheden of gevaar zou brengen, begrijp je? Net zoo als aan die anderen. En daarom heb ik vanochtend, toen je je aan het scheren was, dat boontje van mijnheer Aldworth weggegooid."

Langzaam boog haar man zich voorover en stamelde: „Weg-ge-goooid? Maar, maar, wat was dat dan voor een ding, dat ik heb opgegeten?"

„Niet boos worden, hoor. Dat was een gewoon bruin boontje..."

Aangekomen kocht hij aan een boekenstalletje een courant, doch kreeg geen kans die open te slaan, want dadelijk werd hij aangesproken door een buurman en was weldra in een geanimeerd praatje gewikkeld bij het naar huis loopen.

„Wel James, druk gehad vandaag?" vroeg zijn vrouw, die hem in de hal tegemoet kwam.

„Ja, fameliijk, ofschoon ik niet naar kantoor gegaan ben." Vragend keek zij hem aan.

„Ja, zie je," legde hij uit. „Ik heb een beetje anders zaken gedaan dan gewoonlijk en het kwam mij daarom beter gelegen als ik weg bleef." Dan, met eenige aarzeling voegde hij er aan toe: „Dat boontje, je weet wel, heb ik toch maar opgegeten."

„Je hebt dat boontje opgegeten?" vroeg zijn echtgenoot, terwijl kleine rimpeltjes in haar voorhoofd verschenen.

„Ja, ik heb het maar gedaan. En per slot van rekening ben ik er blij om. Het heeft mij wonderbaarlijke krachten geven. Ik heb vandaag zoo'n beetje voor profeet gespeeld."

Mevrouw Vaughan starogde naar haar heer en gemaal met een gezicht, waarop vroolijkheid en een beetje schrik om den voorrang streden. Dan vroeg zij: „En, succes er mede gehad?"

„Wonderbaarlijk, Betty. Ik voorspelde dat ongeluk met een vliegtuig, dat op weg naar Parijs was, ik voorzag, dat die Tin Reefs zich vandaag zouden herstellen en dat Forlorn Hope de London Cup Race zou..."

„James," viel zijn vrouw hem in de rede, „heb je gewed?"

„Oh, niet meer dan honderd Pond en ik heb berekend, dat ik nu zoowat tien duizend Pond op Forlorn Hope verdiend heb. En dan niet te vergeten, op die Tin Reefs ongeveer vijf duizend gemaakt. Dus niet slecht, hè?"

Mevrouw Vaughan wreef met haar hand over het voorhoofd en vroeg aarzelend: „Je voelt je toch wel goed, wel? Geen hoofdpijn of zoo?"

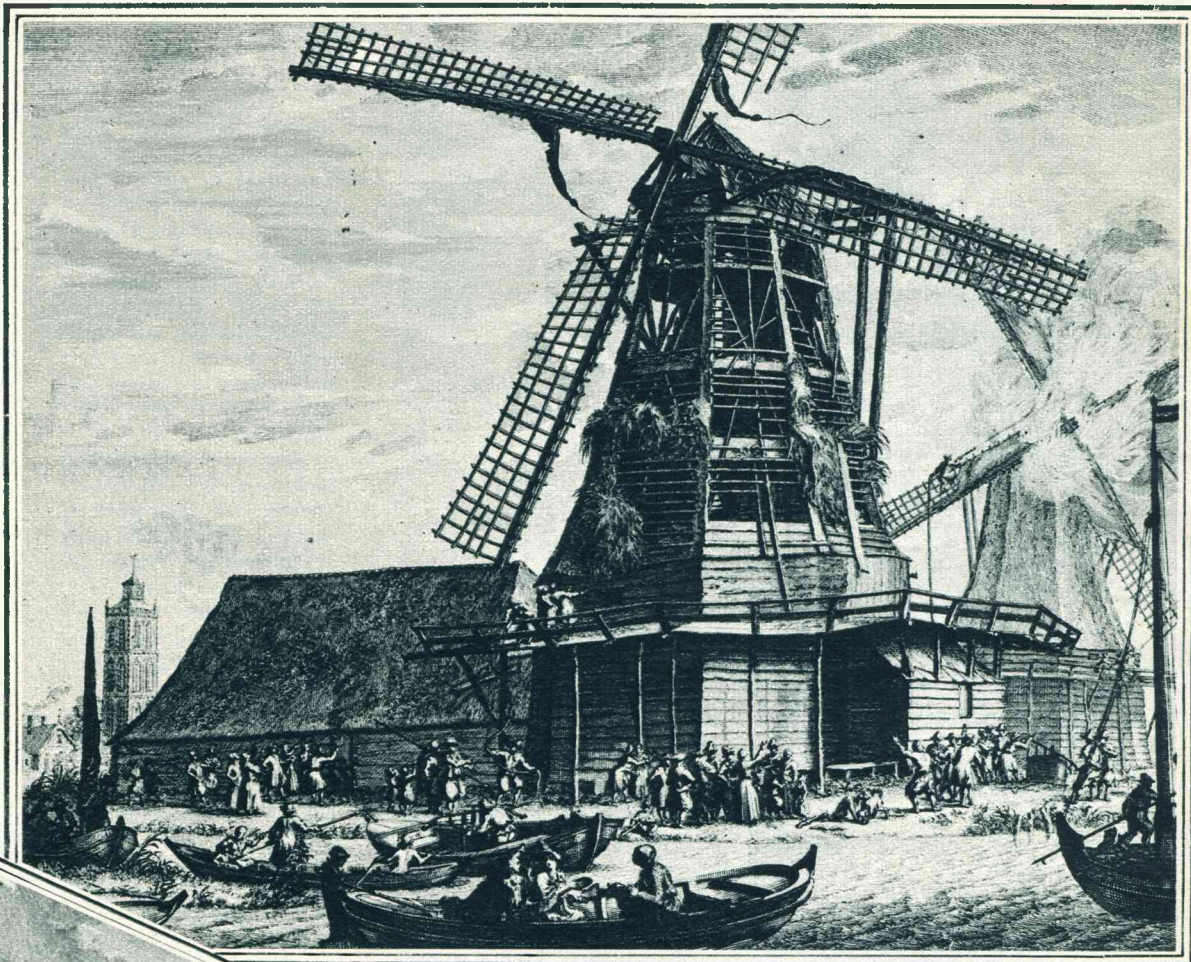
Met een dramatisch gebaar opende de heer Vaughan het avondblad en zeide: „Kijk, wat staat hier? Tin Reefs volgen omhoog door sensationele berichten van de mijnen. Nu eens kijken bij

Heldinnen der Lucht. Georgia Lind

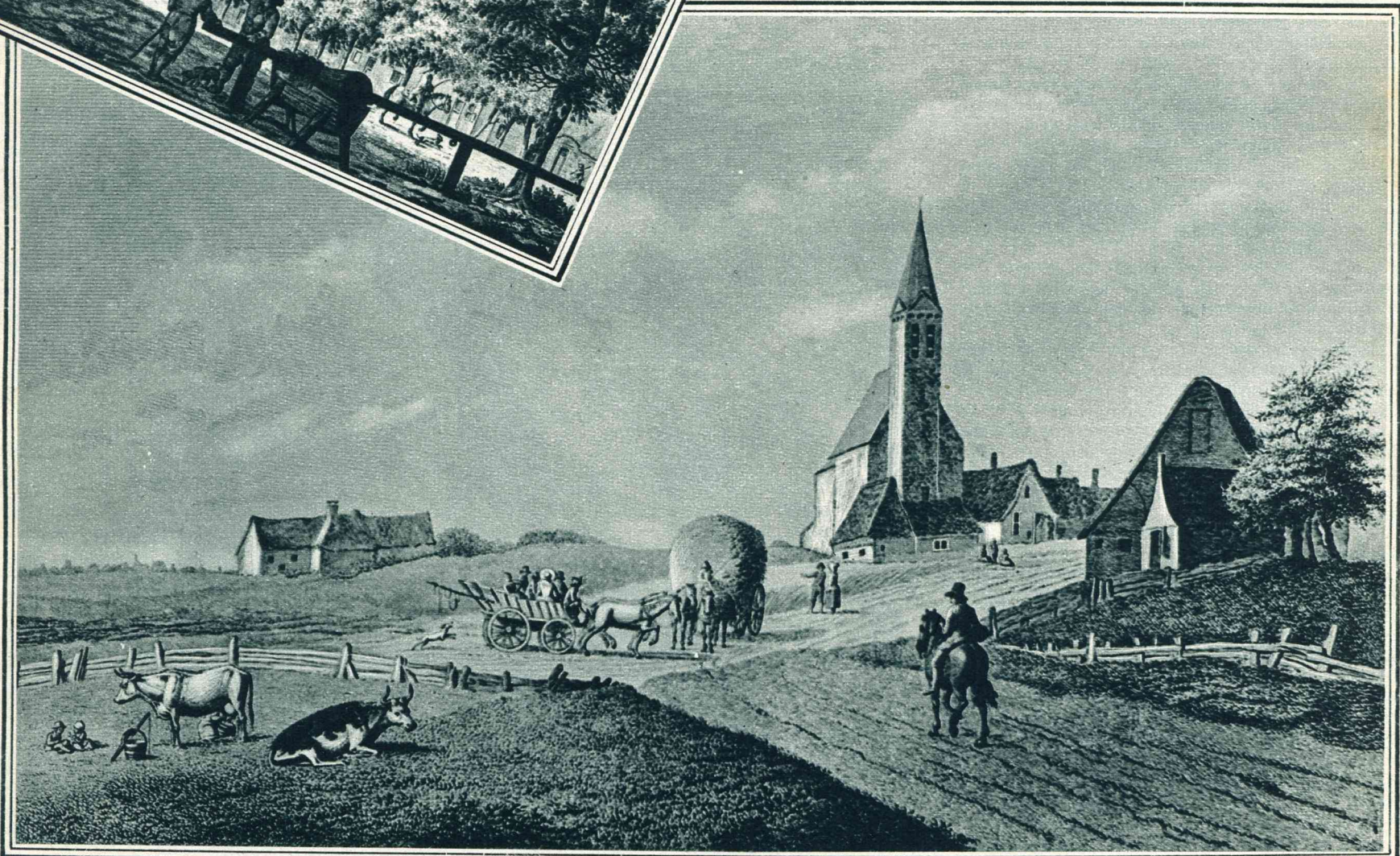
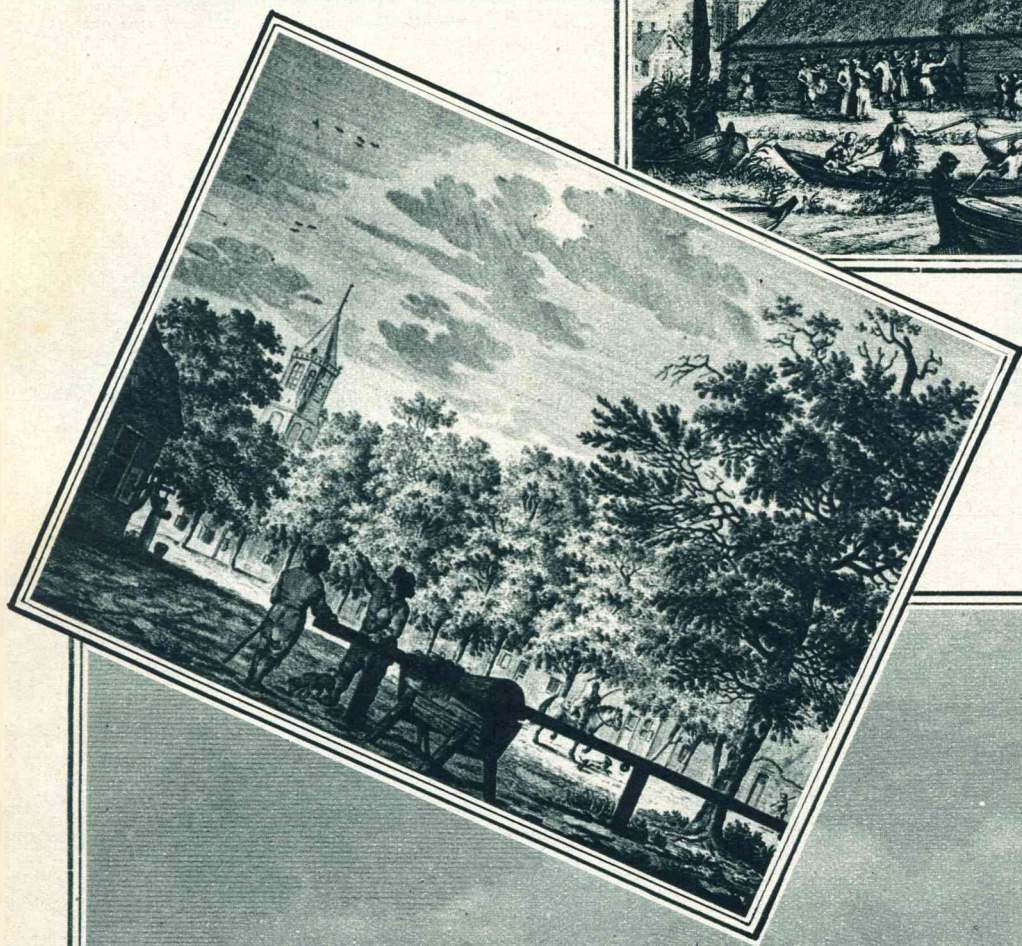
UIT DE Oude Doos

De brink van het dorp Laren, in de tweede helft van de zeventiende eeuw.

Afbeelding van een oliemolen in Waterland bij het dorp Wormer, welke op 5 Mei 1699 in brand geraakte en (naar de historieschrijver mededeelt) „boven alle vermoeden door twee kleine slangbrandspuyten wierdt uytgebluscht en behouden; zijnde alleen verbrandt een gedeelte van 't Dakriet en een weynig van 't dunne buytenhout of latwerk, waaraan 't Riet gehegt wordt.”

Oosterland op Wieringen. Een afbeelding naar een zeventiende-eeuwsche prent van den Noordwesthoek van het toenmalige eiland Wieringen.

Morgenlicht boven het Spaarne

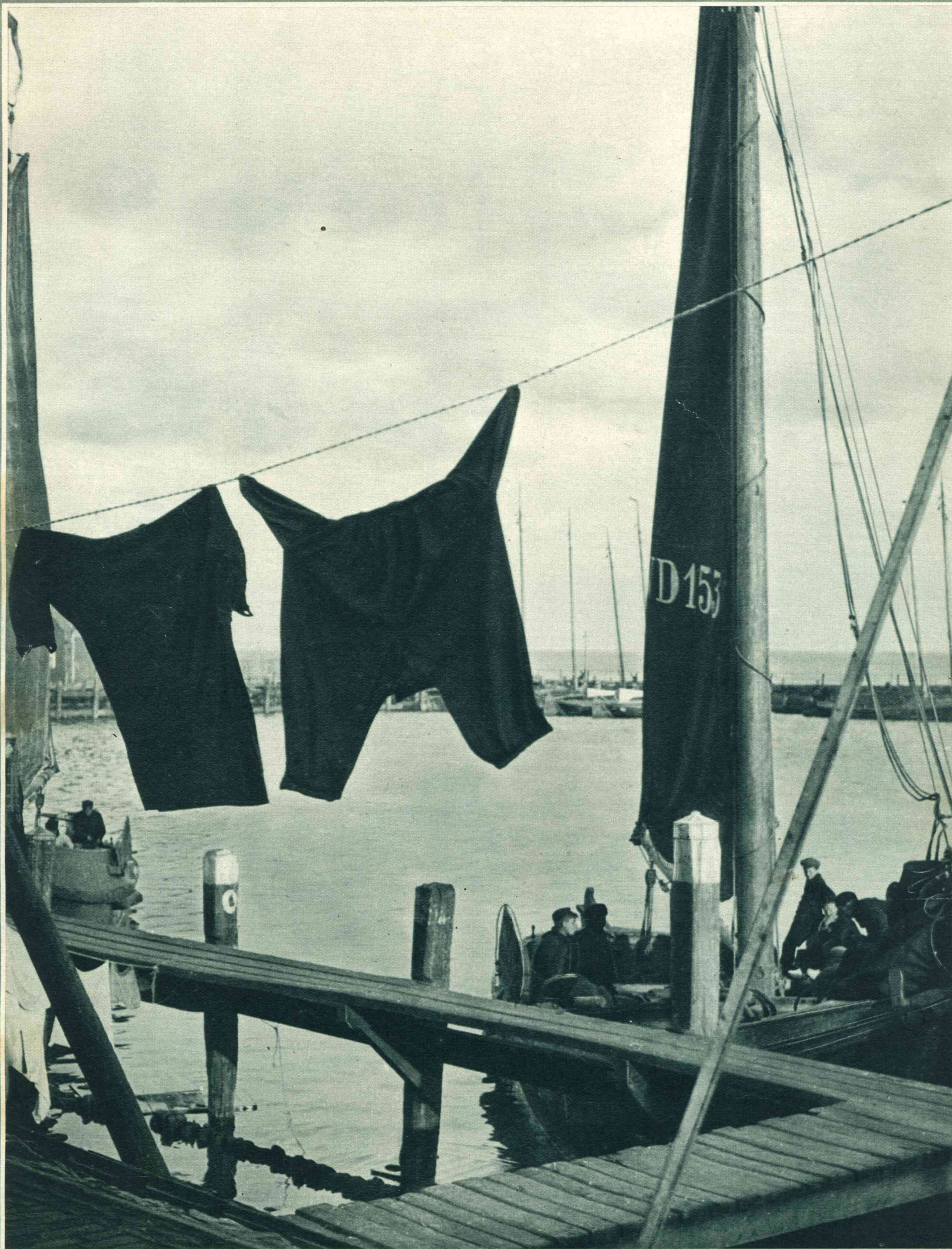
De Yecht nabij Muiden

ONZE MOOIE

Nazomer te 's Graveland

PROVINCIE

Waschdag in Volendam

DE STAD AMSTERDAM
GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

Red. en Adm. : N.Z. Voorburgwal 262. Tel. 33170. Postrekening 97946. Abonnementsprijs : p. week 12½ cent ; per kwartaal BIJ VOORUITBETALING f1.62⁵ ; per post ook voor Ned.-Indië f1.75 ; Voor het overige buitenland f2.25 of f2.50 : Losse nummers 15 cent. Voor advertenties wende men zich tot de Administratie van dit blad. Al onze abonné's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken. (Uitkeeringen f30.— tot f2000.—)

OPLAGE BOVEN 90.000 EX.